İşçi Sınıfının Savaş Yolunda

DURUM

durum-online.com bilgi@durum-online.com

Kim ki Masal Okumaktan Bıktı!..

Haber, Yorum, Bildiri Sayı: 11 / Haziran 2020

Başyazı

23 Nisan'ı kutladıktan sonra 24 Nisan anılmazsa Türkiye özgürleşip demokratikleşemez, Faşist diktatörlüklerden, Saray rejimlerinden kurtulamaz!

2020 yılının 23 Nisanı TBMM'nin açılışının 100. yıldönümü idi. Egemen olan Türk burjuvazi tarafından bir asra tekabül eden bu günün korona pandemisi nedeniyle büyük törenlerin yerine balkon "coşkusu" ile kutlanması normaldir.

Devamı 37. Sayfada

Bu Sayıda

- *Ey Erdoğan! /* Erol BORA *(S.2)*
- *Türkülerimizden Korkuyorlar /* TKP 1920 *(S.9)*
- *Korona "Allah'ın Lütfu" mu? /* Mümin TOPRAK *(S.11)*
- *"Ayı" ve "Zekâ Özürlü" Kim? !* Barış ALPER *(S.17)*
- *Lenin 150 Yaşında! (S.26)*
- *Soykırım'ın 105. Yıldönümü* TKP 1920 *(S.29)*
- *1 Mayıs'ta Balkonlara, Pencerelere /* TKP 1920 *(S.30)*
- *Pandemi Günleri /* Deniz ALTINER *(S.32)*
- *Başyazı / Devamı (S.37)*

ÇAĞRI! Haydi, Bir Mayıs'ta balkonlara ve pencerelere!

Korona pandemisi nedeniyle sokağa, meydanlara çıkamadığımız bir dönemde 1 Mayıs'ı evlerde, sosyal medyada coşkuyla kutlayalım!
Salgın koşullarında çalıştırılmaya son!
Salgın nedeniyle işten çıkartılanlara işsizlik fonundan aylık bağlanmalıdır!
Sadaka istemiyoruz!
Korona salgınının ekonomik yükünü işçiler değil, patronlar ödesin!
Korona sonrasında neoliberal düzene son, demokratik bir düzen!

Devamı 30. sayfada

Devamı 26. Sayfada

"Ey Erdoğan! Beni bu virüs öldürmez, senin düzenin öldürür!"

Erol BORA

İNSANLARIN ve toplumların içinde bulunduğu durumu genelleştiren, en çarpıcı şekilde anlatan, gidişat için yol gösterici veciz sözler edenler genellikle filozoflardır. Onlar bu saptamalara, yargılara insanların toplumsal üretim sürecinde birbirleriyle kurdukları ilişkilere, küçük bir azınlığın toplumun çoğunluğu üzerinde oluşturduğu tahakküme, yığınların sömürü ve baskıya karşı, özgürlük, demokrasi ve barış için verdileri mücadeleye bakarak, onları inceleyerek yaptıkları genel tespitler ve tezlerdir. Bunlar çoğu kez soyutlamalardır, teorik düzeyi yüksek saptamalardır. Örneğin Marks ve Engels'in *"Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!"* sözü de böylesine derin deney ve analizler sonunda vardıkları bir saptamadır. Kapitalizm koşullarında bütün ülkelerin proleterleri birleşmeden kapitalist sömürü ve baskıdan kurtuluş yoktur. Emperyalizm çağında da işçilerin ezilen halklarla birliği olmadan kurtuluşun olamayacağı ortaya çıkmıştır. Bunun belgisi de *"Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları, birleşin"* olmuştur.

Böylesine "büyük" veciz sözleri her zaman filozoflar söylemiyor. Çoğu kez de bulundukları toplumsal ilişkiler içinde sömürüyü ve baskıyı ve onun acısını iliklerine kadar duyan, açlık ve yoklukla kendi yaşamında her an karşı karşıya kalan insanlar da söylemektedirler. İşçi ve emekçiler verdikleri mücadelelerde, yaptıkları protesto eylemlerinde öyle belgiler ortaya çıkarırlar ki, bunlar onların içinde bulunduğu durumu en iyi anlatan sözlerdir. Ülkemizde 60'lı yıllarda dillendirilen *"köylüye toprak, herkese iş"* veya Ecevit CHP'sinin dillendirdiği *"toprak işleyenin, su kullananın"* sözleri, 70'li yıllarda *"tam bağımsız ve demokratik Türkiye"*, *"faşizme geçit yok"* belgileri, 80'li yıllarda 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı *"direnmek yaşamaktır"* belgileri o dönemlerde işçi ve emekçi halkımızın, devrimci ve sosyalist gençliğin, Kürt devrimcilerinin içinde bulunduğu durumu ve mücadele hedeflerini en iyi ifade eden sözlerdi.

Bir TIR şoförünün sözü

Korona virüsünün ölüm saçtığı günümüzde virüsle halkımızı karşı karşıya bırakan Erdoğan'ın faşizan rejimine karşı işçi ve emekçi halkımızın çektiği çileyi en iyi anlatan sözlerden birini Hataylı bir TIR şoförü söylemiştir. Bir filozof değildir, bir şofördür, ama içinde yaşadığı koşullar ona öyle bir söz söyletti ki, birçok aydın dilini yuttu: *"Ey Erdoğan, Beni bu virüs öldürmez, senin düzenin öldürür!"*

Denebilir ki, günümüzde Erdoğan'ın ölüm saçan korona virüsü ile karşı karşıya bıraktığı halkımızın çektiği çileyi en iyi ile dile getiren, anlatan Hataylı TIR şoförünün bu sözü olmuştur. Şoför, *"Ey Erdoğan! Beni bu virüs öldürmez, senin düzenin öldürür!"* diyerek halkımız için esas tehlikenin ölüm saçan virüs değil, Erdoğan'ın kurduğu faşist talan ve yağma düzeni olduğunu en anlamlı şekilde ifade etmiştir. Korona salgını ile mücadelede sorumluluğu halka, işçi ve emekçilere: *"Evde kal, sokağa çıkma, işe, çalış-*

maya gitme, kendi OHAL'ini kendin ilan et" diye yıkan, yükleyen, ama vatandaşın ne yiyip içeceğini düşünmek istemeyen Erdoğan'a, *"Emekli, memur, zengin değilim. İşçiyim. TIR şoförüyüm. Çalışmasam ekmek yok"* diyerek kendi durumunu en bariz şekilde belirten TIR şoförü sonra şu genel tespiti yapıyor: *"Beni bu virüs öldürmez, senin düzenin öldürür."* Evet, bizi öldüren bu düzendir.

Korona virüsünün öldürücü olduğunu ve insanları cayır cayır öldürdüğünü şoför bilmez mi? Hem de çok iyi bilir. Yalnız Türkiye'de değil tüm dünyada her gün binlerce insan ölüyor. Gazetelerde yazılan, radyo, televizyon, sosyal medyada sabahtan gece yarılarına kadar konuşulan tek konu korona virüsünün ne kadar tehlikeli, öldürücü olduğu haberleridir, ölü ve vaka sayılarıdır. Buna rağmen öldürücü olan virüs değil, düzendir, sosyoekonomik düzendir, yani azami kâr için her türlü cinayeti işlemeye hazır kapitalist, küresel neoliberal kapitalist düzendir. Yalnız Türkiye'de değil, tüm dünyada: İtalya'da, İspanya'da, Fransa'da, Almanya'da, ABD'de insanları öldüren virüs değil bu neoliberal kapitalist düzendir. Virüsü yaratan da, gelen salgını göre göre önlem almayan da, yıllardan beri sağlık ve diğer kamu hizmetlerini özelleştiren, kâr için insanı harcayan da bu neoliberal kapitalist düzendir. Triaj ve sürü bağışıklığı yöntemleriyle insanları acımasız bir şekilde ölüme terk eden, tedbir adına özgürlükleri kısıtlayan, her gün daha çok otoriterleşen bu düzendir.

Türkiye'de Erdoğan rejimi bu düzenin içindedir, onun bir parçasıdır, ama onun keyfi, en baskıcı, en barbar, en saldırgan, en faşist, en talancı ve yağmacı, en vurdumduymaz olanıdır. Gelen virüsü sokağa salan, halkın içinde yayılmasını sağlayan Erdoğan'ın kendisidir. Virüs *"geliyorum"* derken önlem almadı. Avrupa'dan, Asya'dan Umre'den gelenler kontrol edilmeden, karantinaya alınmadan halkın arasına salıverildi. Camilerde toplu namaz kılma, toplantılar, gösteriler hemen yasaklanmadı. Virüs çığ gibi yayıldı. Öldürmeye başladı. Üretimimiz, ihracatımız durmasın diye önlem alınmadı, her koşul ve şartta üretim devam edecek dendi. İnsanlar bile bile ölüme sürüldü. Öldüren virüs değil, Erdoğan'ın düzeniydi. Derme çatma alınan önlemler ise ekonominin ve sosyal yaşamın altüst olmasını daha da hızlandırdı. İşten atılmalar, iflaslar baş gösterdi.

İşçiler virüsün kucağına atılıyor

Tüm Avrupa ve Amerika'da hükümetler salgının yol açtığı ekonomik ve sosyal kriz karşısında şirketlerin kurtarılmasını öngören milyarlık paketlerin yanı sıra, işinden olan işçileri, dükkânını kapatmak zorunda kalan esnafı kollayan mali paketler hazırlarken, Erdoğan'ın hazırladığı "kalkan paketi"nde patronlar için 100 milyar, emekliler için "bir şişe kolonya" vaat edilirken, işçiye ve esnafa "tek kuruş" ön görülmedi. Çünkü bu düzende öldürücü korona virüsüne rağmen işçilerin çalışması, kapitale kapital katması gerekiyordu. Ölürse de sorumlusu hazırdı: korona virüsü.

Virüs salgınını önlemek için tüm ülkenin en az iki haftalık karantinaya gereksinimi varken, Erdoğan düzeninde önce 65 yaş üstüne, sonrada 20 yaş altına sokağa çıkma yasağı getirildi. *"20 yaşla 65 yaş arası"*, yani çalışan nüfus, işçi ve emekçiler sokakta, yani *"fabrika ve iş yerlerinde olacak, çalışacak"* dendi. Ama sokakta Azrail gibi görülmeden dolaşan biri daha var: korona virüsü. İşe gitmek için sokağa çıkanları öldürüyor, sokağa çıkmazsan, evde kalırsan öldüremiyor. Erdoğan da, *"sokağa çıkacaksın, çalışacaksın, yani ölüme gideceksin"* diyor. O göz göre göre işçileri, emekçileri virüsün kucağına atıyor. Öldüren virüs mü? Hayır, Erdoğan'ın düzeni, kapitalist düzen. Bu düzen öyle bir düzen ki, sahtekâr, ikiyüzlüdür, birden insancıl gözükür: 20 yaş altındakiler çocuktur, dışarı çıkıp ölmesin der. Ama 20 yaş altında çakışan 1,5 milyon çocuğun işçi olduğu ortaya çıkınca, yasak onlar için hemen kalkar. Sokağa çıksın,

çalışsın der. Öldüren virüs değil, ey Erdoğan, senin bu düzenindir.

İşçiler Erdoğan'dan yardım, sadaka değil, hakları olan İşsizlik Sigortası'ndan aylık istiyor

Düzen kapitalist düzen, ama salgın onu da vuruyor. Ticaret durdu, ihracat durdu, üretim düştü veya durdu. Birçok işyeri işçi çıkartmaya başladı veya kısa çalışmaya geçti. İşten çıkmak demek aç kalmak, ölüme terk edilmek demek. Öldürten yine düzen, virüs değil. İşsizlik Sigorta Fonundan işsizlik parası veya kısa çalışma ödeneği almak deveye hendek hoplatmaktan daha zor. İşsizlik Sigortası Fonundan para bağlanması için incelemeler Haziran'ı, Temmuz'u buluyor. O zamana kadar *"bu işçi, çoluğu, çocuğu ne yer ne içer"* düşünen yok. Zaten İşsizlik Sigorta Fonu'nda para da yok. Burada bulunan 130 milyarı Erdoğan talan etti, uçurdu. Talanı itiraf etmemek için işi yokuşa sürüyor, ücretsiz izine çık veya izin al diyor.

Başta DİSK olmak üzere sendikalar bu duruma itiraz ettiler, Hem işten atılmaların yasaklanmasını, hem İşsizlik Sigorta Fonu'nun işletilmesini istediler. Düzen Erdoğan düzeni! Şimdi çıkaracağı torba yasasına eklediği bir maddeyle 3 ay süreyle işten çıkartmaları yasaklıyor, ama patronlara işçileri ücretsiz izine çıkartma olanağı tanıyor. Ücretsiz izine çıkartılanlar için de hükümet ayda 1177 lira yardım yapacak. Böylece İşsizlik Sigorta Fonu'ndan hak talebi de düşmüş olacak. Oysa İşsizlik Sigortası Fonu'ndan kısa çalışma ödeneği olarak alacağı para 1750 lira ile 4350 lira arasında değişmektedir. İşsizlik Fonu'nu iç eden Erdoğan, işçileri 1170 liraya mahkûm etmekte, İşsizlik Sigorta Fonu'nu da işçilerin "yağmasından" da kurtarmış olmaktadır. Bu 1177 lira ile İstanbul gibi bir yerde iki çocuklu bir işçi ailesi ne yapar? Bu para kiraya mı yeter, suya, elektriğe, gaza mı, ekmeğe, pilava, aşa mı yeter? Bu para işçi ve ailesinin ölüm fermanıdır. Öldüren virüs değil, senin düzenin ey Erdoğan, senin düzenin!

Halk işsiz, aç, Erdoğan onun üstündeki son gömleğine göz dikmiş! Halka, *"senin derini yüzeceğim"* diyor.

Halktan para isteyeceğine yurtdışına kaçırılan dolarları getirt !

Günlerden beri çalışamayan binlerce işçi, esnaf yardıma muhtaç. Devletten yardım bekliyor. Erdoğan millete sesleniş konuşması yapacak diye önceden anonslar yapılarak halkı televizyon başına kilitliyorlar. Halk Erdoğan'dan kendisi için bir yardım paketi açıklamasını beklerken, Erdoğan *"Biz bize yeteriz, Türkiyem!"* kampanyası açtıklarını ilan ederek, halkı devlete yardım etmeye çağırdı. Ne demek bu? Devletin hazinesi tamtakır demek. Hazinenin açığı 40 milyar. Nerelere gitti bu para? Kim yedi tüyü bitmemiş yetimin hakkını? Erdoğan doymuyor, çevresi doymuyor. Ülke böylesine sıkıntı içindeyken Cumhurbaşkanlığı İletişim Dairesi yeni 2019 son model 14 lüks araç kiralanması için ihale açıyor. Bir yandaşı zenginleştirmeye çalışıyor. Atatürk Havalimanı acil hastaneye çevrilmesi gerekirken, bir yandaşa "45 günde" hastane inşaatı peşkeş çekiliyor. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı İstanbul İl Şube Müdür Yardımcısı *„açız"* diye çığlık atan Roman bir kadına utanmadan, sıkılmadan *„geber"* diyebiliyor. Bu zihniyet Erdoğan düzeninin zihniyeti, bu düzen vatandaşı hor gören talan ve yağma düzeni. Ne demişti TIR şoförü: *"Erdoğan! Beni bu virüs öldürmez, senin düzenin öldürür!"*

Halk işsiz, aç, Erdoğan onun üstündeki son gömleğine göz dikmiş! Halka, *"senin derini yüzeceğim"* diyor. O, yalnız halkın cebindeki son meteliğe değil, devlet bankalarındaki ve diğer bankalardaki halkın birikimine de göz dikmiş durumda. En çok "bağışı" başta 60 milyon lirayla yapmak zorunda kalan Ziraat Bankası ve diğer devlet bankaları oldu. Sonrada devletten ihale alan işadamlarının boğazına çöküldü. Zorla onlardan bağış alındı. İstanbul'da İmamoğlu'nun, Ankara'da Mansur Yavaş'ın belediye

olarak açtıkları kampanyalara, *"devlet içinde devlet olmaz"* diyerek el koydular. Düne kadar bu kampanyada 2 milyara yakın para toplandığını ilan ettiler. Bu neyin ispatı? Devlet kasasında para yok. Devlet kasası soyuldu. Soyanlar parayı yurt dışına uçurdu.

Jet uçakları ve gemiciklerle yurtdışına giden milyarlar

Bağış kampanyası devam ediyor. Görülen o ki, devleti soyanlar fazla para çıkarmıyorlar. Anlaşılan Erdoğan'ı gidici görüyorlar. Eskiden "Reisin" bir selamıyla havuza milyarlar atılırdı. Şimdi milyonlar atılıyor. Hatırlayanlar bilir, bundan 3 yıl önce hazine sıkışınca Erdoğan o zamanki Ankara ve İstanbul belediye başkanları Gökçek ve Topbaş'a MİT aracılığı ile haber, "selam" göndererek, *'acele dolar çıkarsınlar, yurtdışındaki paralardan bir miktarını getirsinler'* diyor. Bir gecede Gökçek 650 milyon dolar, Topbaş da 450 milyon dolar getiriyorlar (Bkz: Yeniçağ, Ahmet Takan, 16.02.2017). Ekonomi o zaman bu 1 milyar 100 milyon dolarla şöyle bir rahatlamıştı.

Anlaşılan şimdi "Reis" bir selamla kimseye *"yurt dışına kaçırdığın paraların bir kısmını geri getir"* diyemiyor. Dinleyen yok. Eski itibarı yok. Ama sarayda entrikalar çok. Yurt dışına kaçırılan paraların hacmi konusunda bir fikir edinmek isteyenler Fatih Altaylı ile Murat İde arasında geçen bir tartışmaya baksınlar (Yeniçağ 04.09.2018, Habertürk 05.09.2018). Bir işadamının özel uçağına doldurduğu 20 milyar doları yurt dışına kaçırırken "enselendiğini", Türk savaş jetlerinin uçağı "zorla" yere indirdiğini yazan Murat İde'ye Fatih Altaylı *"fazla atmışsın"* derken Murat İde de ona, *"Fatihçiğim uçakla değil, bir de gemilerle giden milyar dolarlar var"* diyor. Bu paralar şu an milletin ihtiyaç duyduğu paralardır. Bu paralar milletin paralarıdır. Hemen geri getirtilmelidir. Millet bolluk içinde yoklukla boğulmamalıdır. Ama Erdoğan'ın kurduğu düzen, böylesine bir talan ve yağma düzenidir. Halkı öldüren virüs değil, onun faşizan yağma ve talan düzenidir.

Bilal'in saydığı Avrolar halka dağıtılsın

Yalnız işadamları ve politikacıların değil, bir de Erdoğan'ın kendisinin yurtdışına kaçırdığı paralar var. Man Adası'na yapılan havale, Endonezya'ya giderken uçağın gövdesine yığıldığı söylenen dolar balyaları ve birde Bilal'in saymakla bitiremediği milyon avrolar var. Ayakkabı kutularındaki dolarlar işin ekstrası. Nerede bu paralar? Kampanya açıp milletten para toplarken utanmıyor musun? Milleti aptal mı zannediyorsun? Yoksa bu kampanyayla Hint fakiri olduğunu mu millete kabul ettirmek istiyorsun?

Geçti milleti enayi yerine koyduğun o dönemler. Millet sana, çıkar evin bodrum katında olduğu söylenen milyar dolarları diyor. Her ülkenin zor günleri vardır. Türkiye'nin de zor günleri bu günlerdir. Ey Erdoğan, artık bu kurduğun düzen insanları öldürüyor. Bu düzeni sürdürmek için virüs da sana "Allah'ın lütfu" olmayacak. Görülen o ki, senin düzenin yıkılmadan bu virüsten de kurtuluş yok. Ama şunu bil ki, virüs senden hesap sorduracak. Virüsle birlikte gözleri açılan halkımızdır.

Savaş sonlansın, savaşa giden paralar halka gitsin

Madem yurt dışında, bodrum katlarında olan paralarını çıkarmak istemiyorsun, bunun üzerinde konuşmak isteyenleri hemen susturuyorsun, *"üzerine oturdum, vermem"* diyorsun; o zaman devletin hazinesinin boşalmasına neden olan diğer bir unsurda, Türkiye, Irak ve Suriye Kürdistanı'nda Kürtlere karşı yürüttüğün savaştır. Bu savaşı hemen durdur. Şu an senin iktidarda kalmandan başka bir işlevi olmayan bu savaşa giden paralara halkın ihtiyacı var. Artık Kürtlerle savaşmayalım, Kürtlerle barışalım, onlarla birlikte yaşamayı öğrenelim. Bundan yalnız Türkler ve Kürtler değil, tüm Ortadoğu halkları kârlı çıkacaktır. Bu savaşa akan milyarlar, toplara, bombalara, uçak sortilerine giden paralar halkın sağlığına, kamu hizmetlerine ve özellikle de korona salgınıyla mücadeleye ayrılsın.

Hele İdlib'deki, Libya'daki savaşa hemen son verilsin, oradaki cihatçı canilere ödenen milyon dolar aylıklar kesilsin. Bu paralara halkın ihtiyacı var. Sen bu savaşları kendi yayılmacı, Yeni Osmanlıcı, faşizan düzenini sürdürmek için yapıyorsun. Bu savaşlarla halkın üstüne kurduğun baskı imparatorluğunla, körüklediğin milliyetçilikle ve İslam tevekkülcülüğü ile ayakta kalmaya çalışıyorsun. Halk salgınla boğuşurken, sen Rojova'da Başur'da Kürtlere karşı savaş yürütüyorsun. İnsanları korona virüsünün öldürmesi yetmiyormuş gibi bir de senin bombaların öldürüyor. Düzenini bu ölümler ve kutuplaştırmalar üzerine inşa ediyorsun. En azından şu korona salgını günlerinde savaşı durdur. Ağzından düşürmediğin birlik ve beraberlik lafla olmaz, fiiliyatla olur. Sen bu pandemi günlerinde Kürdün üstüne bomba yağdırmaya devam edersen, bu ülkenin "birlik ve beraberliğine" dinamit koymuş oluyorsun.

Bilim adamları diyor ya, *"korona pandemisinden sonra her şey değişmiş olacak, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak"*. Türkiye'de de halk kendisini öldürenin virüs değil senin düzenin olduğunu görecek. Korona pandemisinden sonra senin sarayın da senin başına "yıkılmış" olacak. Bunun nasıl olacağını önümüzdeki günlerde yaşanacak gelişmeler gösterecek.

Virüs değil senin İnfaz Yasan insanları öldürüyor

Virüsün değil, Erdoğan düzeninin insanları öldürdüğünün bir ispatı da torba yasasıyla çıkarılacak olan yeni infaz yasasıdır. Korona virüs tehlikesi çıkınca, virüsün en kolay vurabileceği ve hızla yayılabileceği yerlerden birinin de ağzına kadar dolu olan hapishaneler olduğu belirtildi ve hapishanelerin hemen boşaltılması gerekliliği vurgulandı. Zira sayısı 300 bini bulan mahkûm ve tutuklularla cezaevlerinin doluluk oranı birçok yerde kapasitenin iki mislini aşmış durumda. Yetersiz beslenme ve sağlık koşullarının bulunmadığı, temiz ve sıcak suya erişilemediği, hijyen maddelerinin olmadığı hapishaneler korona virüsün yayılması için ideal bir ortam teşkil etmektedir. Korona virüsün hapishanelerde yığınsal can alması istenmiyorsa hemen önlem alınması gerekiyordu.

Yıllardan beri kendi yakınları ve adamları olan mafya babalarını ve tetikçilerini, uyuşturucu tacirlerini ve satıcılarını, kadın ve çocuk tecavüzcülerini, katilleri, dolandırıcıları, hırsızları kurtarmak isteyen Erdoğan'a, ama özellikle de Bahçeli'ye hemen harekete geçmeleri için büyük bir "fırsat" doğmuş oldu. Bahçeli ve Erdoğan *"af"* diyemedikleri için bir infaz düzenlemesi yapmak için kolları sıvadılar. Hedef kendi canilerini kurtarmak, aydın ve gazetecileri, Kürtleri yatırmaya devem etmek, canilerden boşalan yeri Erdoğan'a muhalefet eden demokratlarla yeniden doldurmaktır. Hapisteki canileri korona pandemiden kurtarmak, aydın kişileri korona virüsün kucağına atmak, öldürtmektir. Öldüren yine Erdoğan düzenidir.

Hapisteki canileri korona pandemiden kurtarmak, aydın kişileri korona virüsün kucağına atmak, öldürtmektir.

Mafya babaları, caniler serbest olacak, siyasiler ve aydınlar içerde kalacak

Erdoğan ve Bahçeli'nin hazırlatacağı infaz yasasından ne beklenir? Hazırlattıkları teklifin elle tutulur bir yanı yok. Evrensel hukuk ve anayasa normları, AİHM ve AYM içtihatları, insan hakları ve demokratik kriterler hiçe sayılmaktadır. Yasa teklifi canileri kapsıyor, siyasileri kapsamıyor, mahkûmları kapsıyor, tutuklukları kapsam dışı bıraktı. Neden? Çünkü mahkûm ve tutukluların büyük bir çoğunluğu siyasi olanlar; aydın ve gazeteciler. Böylece Figen Yüksekdağ, Gültan Kışanak gibi hükümlüler, Selahattin Demirtaş, Osman Kavala, Ahmet Altan gibi eski siyasi ve fikir suçlusu tutukluklarla, yeni tutuklanan Barış Terkoğlu, Hülya Kılıç, Barış Pehlivan gibi birçok ga-

zeteci ve aydın hapiste kalmaya, yani korona salgınıyla pençeleşmeye devam edecekler. Teklif bir de Terörle Mücadele Kanunu'ndan hükümlü olanları kapsam dışı bırakıyor. Yani infaz demokratik hak ve özgürlükleri için mücadele eden Kürtleri ve onların bu mücadelelerini destekleyen Türk ve diğer halkların aydınlarını kapsamıyor. Kısaca bu teklif Erdoğan'a muhalif olan tutuklu ve hükümlü siyasileri, eski milletvekillerini, kayyıma uğramış Kürt belediye başkan ve meclis üyelerini, Kürt ve Türk demokrasi ve özgürlük savaşçılarını, akademisyenleri, gazetecileri, sosyal medya paylaşımcılarını kapsamıyor. Bu teklif öylesine hukuk ve insanlık düşmanıdır ki, hasta ve yaşlı, çocuklu olan muhalif tutuklu ve hükümlüleri de kapsamıyor. Ya kimi kapsıyor? Mafya babalarını ve tetikçilerini, uyuşturucu tacirlerini ve satıcılarını, kadın ve çocuk tecavüzcülerini, katilleri, dolandırıcıları, hırsızları kapsıyor. Çocuk yaşta evliliğe müsaade ediyor. Kamuoyundan gelen protestolar sonunda kadına ve çocuklara tecavüzcüleri sözde kapsam dışına aldılar. Ama herkes bunun bir aldatmaca olduğunu, şu veya bu şekilde onların da serbest bırakılacaklarını çok iyi bilmektedir.

Bu infaz düzenlemesi yasa teklifi bir kez daha Erdoğan-Bahçeli iktidarının, düzenin ayırımcı, kutuplaştırıcı, kindar, faşist yüzünü ortaya koydu. Onların yasası, yargısı sınıf-saldır. Kendilerine muhalif olanlar düşmandır. Onların yaşama hakları yoktur. Yargının görevi muhalifleri, siyasileri, fikir ve düşünce özgürlüğü savunucularını, Kürt demokrat ve özgürlük savaşçılarını tutuklamak ve mahkûm etmektir. Onları hapishanelerde çürütmek ve öldürmektir. TBMM'de İnfaz Yasası görüşülürken CHP Grup Başkan Vekili Özgür Özel hapisteki siyasilere ve gazetecilere af isterken Yüce Meclis'in çok iyi tanıdığı eski HDP Milletvekili İdris Baluken'nin de adını andığında bir AKP'li milletvekili *„ölsün“* diye bağırıyor. Bu insanlık dışı AKP zihniyetinin açık bir ifadesidir. Bunların insanlık dışı son uygulaması Dersim'de üç yıl önce bir çatışmada ölen PKK'lı Agit İpek'in cenazesini Diyarbakır'da yaşayan ailesine PTT ile, posta yoluyla gönderilmesi ve kargo ile bir kutu içinde annesine teslim edilmesidir. Kim olursa olsun, hiçbir dinde cenazeye böyle bir muamele yoktur. Bu insanlığın öldüğü noktadır. Kürt halkı cenazeye yapılan bu zulmü unutmayacaktır. Ey Erdoğan, senin düzenin insanlıktan çıkmıştır. Gerçekten bizleri virüs öldürmez, senin düzenin öldürür.

Sıkıyönetim neyin provası ?

Günlerden beri bilim adamları, aklıselim düşünen, yazan kişiler korona pandemisinin önünü alabilmek, ölüm ve vaka sayılarını azaltabilmek için ülkenin genel bir karantinaya gitmesini savunuyorlar. Ama bu halkın evlere hapsedilip sokağa çıkmasının tamamen yasaklanması demek değildir. İnsanlar marketten zorunlu alışverişini yapacak, günde en az bir kez çıkıp evin çevresinde şöyle bir dolaşabilecek. Ama Türkiye'de olan ne? Sıkıyönetim! İnsanlar bir hafta sonu evlerine hapsediliyor, sokağa çıkması yasaklanıyor. Türkiye'nin ihtiyacı olan bir hafta sonu değil, üretimin durdurulduğu, işçi ve emekçilerin evde kaldığı, ücret ve aylıkların kesintisiz ödendiği, dışarı çıkışların düzenlendiği uzun vadeli bir karantina uygulamasıdır. Hükümet ne yapıyor? 10 Nisan Cuma günü İçişleri Bakanı Soylu'nun aklına geliyor, gece yarısına iki saat kala, gece yarısından sonra 31 ilde 48 saatliğine hafta sonu sokağa çıkma yasağı ilan ediyoruz diyor. Her karar gibi bu da düşünülmeden alınan bir karar. Millet sıkıyönetim dediği sokağa çıkma yasağının geleceğini duyunca hemen marketlere koştu. Ne sosyal mesafe kaldı, ne maske ve eldiven uygulaması. Alışveriş yapabilmek, mal kapabilmek için insanlar panik içinde sanki birbirinin üstüne çıktı. Birbirinin nefesini boğazında hissetti, virüsü iyice birbirlerine bulaştırdı, kendisine bulaştırmamaya dikkat edenler de nasibini aldı. Şimdiye kadar alınan tüm önlemler boşa gittiği gibi, iki günlük karantinanın da getireceği faydayı silip sü-

pürdü. Göz göre göre insanları virüsün kucağına, ölüme itildi. Bilim Kurulu Üyesi Prof. Ateş Kara, bu vahim durumu, dün akşam sokağa çıkanlar 14 gün evde karantinaya alınması önerisini getiriyor. Bilim Kurulu başından bu uygulamaya karşı çıkıyor, ama dinleyen kim? İnsan ister istemez soruyor: Bu hükümetin insanlara bir kasti mi var? Bunu bu şekilde uygulayanların mutlak bir bildiği vardır! Acaba nedir? Ama ne demişti Hataylı TIP şoförü: **"Ey Erdoğan! Beni bu virüs öldürmez, senin düzenin öldürür!"**

O zaman sormak gerekiyor. Hiçbir faydası olmayan, hatta zararı olan bu sokağa çıkma yasağını neden ilan ettiler? Bir şeylerin, mesela bir darbenin provasını mı yapıyorlar? Uzun zamandan beri bilinen bir şey. AKP'nin içi kaynıyor, Ergenekoncular bir yanda, Pelikancılar diğer yanda. Damat bu tarafta, Soylu öbür tarafta. Sokağa çıkma yasağını açıklayan Erdoğan değil, Soylu. Her ne kadar Soylu Cumhurbaşkanı'nın talimatıyla "sıkıyönetim" ilan ettiğini söylese de, Büyükşehirlere giriş çıkış yasağını bile bir millete sesleniş konuşması yaparak duyuran Erdoğan "sıkıyönetim" ilanı gibi bir konuyu bir ulusa sesleniş konuşmasıyla duyurmaması yalnız manidar değil, ister istemez akla ciddi başka soruları da getirmektedir. Yoksa bu bir saray darbesi provası mıdır? Saray bu uygulamada devre dışı kalmıştır. Soylu inisiyatifi öylesine ele almıştır ki, belediyeleri bile saf dışı etmiş, halka ekmek dağıtım görevini bile kaymakamlar üslenmiştir. Sormak gerekiyor: Ergenekoncu Soylu neyin provasını yapıyor? Bir sıkıyönetim durumunda halkın reaksiyonunu mu ölçüyor, karşıtlarını mı sınıyor? Bilinemez. Osmanlı sarayında oyun çoktur.

Virüs Erdoğan'ın sonunu zorluyor

Anlaşılan korona virüsü saray içindeki çelişkileri kızıştırdı. Virüs Erdoğan'ın faşizan düzeninin sonunu yaklaştırmakta. Virüse karşı mücadelede Erdoğan başarısızdır, yetersiz kalmıştır. Alınan kararlar, önlemler düşünülmeden, acemice alınan kararlardır, çoğu yanlış ve çelişkilerle doludur. Vaka ve ölü sayısı Bakan Koca'nın açıkladığı resmi sayıların kat ve kat üstündedir, Ülke İtalya ve İspanya'nın durumuna yaklaşmaktadır, yakında ABD'de ki durumu geçecektir. Bu gelişmelere hiçbir cumhurbaşkanı, hiçbir hükümet dayanamaz. Halk böyle bir yönetimin sonunun getirir.

Korona virüsü Erdoğan'ın sonunu tetiklemiştir. Virüs artık bizi öldüren Erdoğan'ın düzenini öldürmeye, yok etmeye başlamıştır. Saray içi darbelerle bu yok oluş önlenmek istenmektedir. Buna müsaade etmeyelim. Erdoğan'a karşı tüm muhalif güçlerin tam birleşme ve harekete geçme anıdır. Birleşirsek virüsle birlikte her gün bizi öldüren Erdoğan düzenini de yok edebiliriz. 60'lı yıllarda Deniz Gezmişlerin, Mahir Çayanların bir marşı vardı:

İşçi köylü birleşelim/ Bozuk düzene karşı/ Halk savaşı vereceğiz/ Emperyalizme karşı.

Bu marşı günümüze uyarlayalım:

İşçi köylü birleşelim/ Faşist düzene karşı/ Demokrasi savaşı vereceğiz/ Tek adam rejimine karşı!

Erdoğan'ın faşizan düzeni, virüs bitmez. Bölgede emperyalizmin oyunları sonlanmaz, demokratik düzen gelemez. Erdoğan'ı yenmek; işçi ve köylünün ve onların aydınlarının, demokratik ve devrimci güçlerin, Erdoğan muhalefetinin ellerindedir.

AÇIKLAMA: Türkülerimizden korkuyorlar!

10 Eylül 1920

Ölüm orucunda direnen Grup Yorum üyeleriyle dayanışmayı yükseltelim!

Aynur Doğan, İlkay Akkaya ve Metin Kahraman'ın ayak izlerinden yürüyen Helin Bölek'in anısını türkülerinde yaşatalım!

GRUP Yorum; faşist 12 Eylül askeri rejimine, tiranlara karşı verilen direniş ve mücadeleler içinde 1985 senesinde kurulmuş protest müzik yapan bir müzik grubudur. Söyledikleri türküler daha çok politik içerikli, antidemokratik, baskıcı, faşist düzeni protesto eden türkülerdi. Onlar türkülerinde Türk, Kürt emekçi halklarımızın, kadın ve gençlerimizin direnişlerini, özlem ve sevdalarını, zulme ve baskıya karşı demokrasi ve özgürlük mücadelelerini, sömürü ve talana, yokluk ve sefalete karşı emek ve ekmek kavgalarını, savaşa karşı barış mücadelelerini dile getirmişlerdir. Emperyalist saldırı ve yağmalara kaşı uluslararası dayanışmayı yükseltmişlerdir. Söyledikleri türkülerle halklarımızın, işçi ve emekçilerin, kadın ve gençlerin kalplerini fethetmişler, onların gönlünde taht kurmuşlardır. Konserleri futbol stadyumlarına sığmamış, sevenleri milyonları aşmıştır, 200'den fazla türkü yaratmışlar, 14 albüm yapmışlardır.

Ama Anadolu insanının öfkesini, isyanını, kahrını, sevdasını türkülerle anlatan gruptan hoşlanmayanlar, korkanlar da vardı. Son 35 yılda gelmiş geçmiş tüm iktidarlar onların türkülerinden korktular. Çünkü onların türküleri; Nazım'ın *„Türkülerimizden korkuyorlar“* dediği gibi halklarımızın, milyonların dilinde onurun, erdemin, sürgünlerin, ayrılıkların, işkencenin, boyun eğmemenin isyanında ifadesini buldu. Başından beri gerici, faşist iktidarlar onları susturmak için her türlü baskıya başvurdular. Üyeleri yüzden fazla kez gözaltına alındı. Çalışmalarını yürüttükleri İdil Kültür Merkezi polis tarafından tam 10 kez basıldı. Enstrümanları kırıldı, üyeleri tutuklandı, cezaevine kondu. Ama onlar yılmadı. Halkımızın sesi olmaya devam ettiler. Türküleri dilden dile dolaştı. Yığınları ayağa kaldırdı, hükümetleri korkuttu.

Grup Yorum'un türkülerinden en çok korkan iktidar da faşist gerici, şoven-milliyetçi, otoriter, Erdoğan iktidarı olmuştur. Erdoğan, grubu susturmak, onun türküleriyle emekçi halkımıza ve gençliğimize hak arama kavgasında, demokrasi ve özgürlük mücadelesinde verdiği gücü yok etmek için son yıllarda baskıları görülmemiş şekilde artırdı. Polisler İdil Kültür Merkezine karşı operasyonlarını sıklaştırdı., konserlerini yasakladı, DHKP-C üyesi oldukları iddiasıyla tutuklamaları yoğunlaştırdı. Ama onlar direndi. Hangi partiye üye oldukları yalnız onları ilgilendirirdi, polisi ilgilendirmezdi. Onlar inandıkları dünyanın, egemen sınıflara başkaldıran halklarımızın müziğini yapıyorlar, söylüyorlardı.

2016 Kasımı'nda İstanbul'da İdil Kültür Merkezi'ne düzenlenen bir polis baskınında grubun 8 üyesi önce gözaltına alındı, sonra da tutuklandı. Bunlar arasında Helin Bölek ve İbrahim Gökçek de vardı. Bu keyfi, haksız, antidemokratik uygulamaya karşı Grup Yorum üyeleri direnme kararı aldılar. Grup Yorum'a yönelik baskıların ve 3 yıldır süren konser yasaklarının

kaldırılması, İdil Kültür Merkezi'ne yönelik polis baskınlarına son verilmesi, adil yargılanma olanağının sağlanması, üyelerin serbest bırakılması, üyelerinin İçişleri Bakanlığı'nın arananlar listesinden çıkarılması talepleriyle açlık grevine başladıklarını açıkladılar. Ardından Helin Bölek ve İbrahim Gökçek önce süresiz açlık grevi, sonra da ölüm orucu kararı aldılar. Onlar kararları arkasında ardıcıllıkla durdular. Talepleri kabul edilinceye kadar açlık grevlerini ve ölüm orucunu sürdüreceklerini bildirdiler.

Hükümet ise onların taleplerini kabul etmedi ve her türlü görüşmeyi reddetti. Bu hukuk tanımayan, demokrasi ve özgürlük düşmanı, faşist hükümetten başka ne beklenirdi? Onların tutukluyken hapiste ölmelerinden çekinen hükümet Helin ve İbrahim Gökçek'i tahliye etti. Ama onlar direnişlerini evlerinde sürdürdüler, adil yargılanma konusunda temas kurulmasını, yapılan baskıların sonlandırılmasını, konser yasaklarının kaldırılması taleplerini yenilediler. Ama onların sesinden, türkülerinden korkan Erdoğan iktidarı bir daha türkü söyleyememeleri için onları ölümle baş başa bıraktı. Onlar sevdikleri türkülerin özgürlüğü için, demokrasi ve insan hakları için, adil bir yargılanma için Erdoğan'a meydan okuyarak ölümün üstüne yürüdüler.

Helin Bölek 288. günde yaşamını kaybetti. O ölmedi. Türküleriyle emekçi halklarımızın faşist Erdoğan'a karşı verdiği demokrasi ve özgürlük mücadelesinde yaşamaktadır.

Konserleri yasaklanan, türkülerini söyleyemeyen her gün baskı gören devrimci bir müzisyen, devrimci bir sanatçı için yaşam bir noktadan sonra anlamını yitirebilir. Demokrasi ve özgürlük, adalet ve insanlık gibi uğrunda mücadele ettiği yüce ideallerinin gerçekleşmesi için son silahı olan canlı bedenini ölüme yatırmaya karar verebilir. Bu onun kararıdır, bu karara ancak saygı duyulabilir. Helin bu kararı aldı ve o bu kararı bilinçli olarak aldı. Şöyle diyordu:

"Elbette açlık grevi ilk başvurulan yol değildir. Açlık grevi zarar verir diyenler yaşadığımız onlarca gözaltının, işkencenin, gazın, copun, tutsaklıkların sağlığımızda yol açtığı tahribatlardan verdiği zararlardan bahsetmiyor. Kendimize zarar verme heveslisi değiliz, görülmesini duyulmasını istiyoruz." O'nun hapishane duvarları arkasından sesini duyurabilecek son çare, tek silahı vardı: Ölüm orucu! Halklarımızın mücadelesine türküleriyle katılma özgürlüğü elinden alınmıştı. Özgürlükler bedel ödenmeden kazanılmıyordu. Karanlıklar bedel ödemeden aydınlığa çıkmıyordu. Ama Helin'in yine de yaşaması gerekiyordu. Ölüm bir çığlıktı, tüm Türkiye duydu, ama bir çözüm değildi.

Demokrasi, özgürlük ve sosyalist mücadele yaşamamızı gerektiriyor. Zafer yaşayarak verilen mücadelede kazanılacak. Bu kavgada Helinler gibi her nefere daha çok ihtiyaç var. Bu kavgada barışçıl, barışçıl olmayan tüm yolların yeri vardır. Kimse seçtiği yol nedeniyle suçlanamaz. Her yol özgürlük ve demokrasi ve sosyalizm mücadelesi içindir. Ölüm oruçları da bunun içindir. Ama artık bu yolu seçmeyelim. Çığlığımızı duyuracak başka yollar vardır. Türkülerimizi söyleyelim. Onları korkutan türkülerimizdir.

Helin'i kaybettik, ama Grup Yorum üyelerinin direnişi sürüyor. İbrahim Gökçek hâlâ ölüm orucunda, 300 günü geçti, kritik aşamada. Diğer tutuklular da ölüm orucuna katıldılar. Bu sanatçıların hayatını kurtarmak dışarıda olan bizlerin elindedir. Bu güçlü bir dayanışma kampanyasını gerektirir. Hem Türkiye'de hem uluslararası alanda örgütlenecek bir dayanışma kampanyası ile hükümete baskı yapılabilir, çok "masum" olan taleplerin kabul edilmesi sağlanabilir. Başta İbrahim Gökçek olmak üzere diğer müzisyenlerin hayatı kurtarılabilir.

Korona pandemisine rağmen suçları yalnız türkü söylemek olan sanatçılarla dayanışma örgütlemek mümkündür. Özgürlük ve demokrasi mücadelesi bedel istiyor. Her aydın, her demokrat, her devrimci, her sosyalist ve komünist kendi mücadele biçimleriyle, barışçıl olsun, barışçıl olmasın, ama yığınları kazanarak faşist Erdoğan iktidarına karşı mücadeleyi yük-seltmeli ve bu mücadele birlikte yürütülmelidir. Türk ve Kürt tüm Türkiye halklarının özgür, eşit, demokratik bir Türkiye'de birlikte yaşamasının yolu ancak böyle açılabilir. Grup Yorum üyeleri ve tüm insanlarımız Türkçe, Kürtçe kendi ana dillerinde türkülerini özgürce söyleyebilir.

Grup Yorum üyelerini öldürtmeyelim, onlarla dayanışmayı yükseltelim, onları yaşatalım.

TKP-1920 www.tkp-online.com

Koranavirüs "Allah'ın Lütfu" mu?

Demokrat güçler tek adam rejimine karşı asgari hedeflerde birleşmeliler !

İstanbul, Ankara, İzmir Büyükşehir Belediyelerinde fiili kayyım

Mümin Toprak

ERDOĞAN'ın 31 Mart 2019 Yerel Seçimleri'nde, daha seçimin ertesi günü sonuçlar ilan edilirken başta İstanbul, Ankara, İzmir, Diyarbakır gibi alamadığı büyükşehir belediyelerini çalışamaz hale getireceğini, şu veya bu şekilde onları gasp edeceğini söylemişti. İstanbul'da seçimleri yeniletti, daha çok kaybetti. Arkasından Diyarbakır, Mardin, Van olmak üzere birçok Kürt il ve ilçelerindeki HDP'li seçilmiş belediye başkanlarını görevden alıp yerine kayyum atadı. Sonra kaybetmeyi hiçbir şekilde hazmedemediği batıdaki üç Büyükşehir Belediyesine, İstanbul, Ankara, İzmir'e yöneldi. Her fırsatta onların çalışmalarını engellemeye kalktı. Ama bunu tam olarak bir türlü başaramıyordu. Kürt illerinde olduğu gibi alıp yerine kayyım da atayamıyordu. İmamoğlu'nun altına kırık sandalye koydu, onu istenmeyen adam olarak kamuoyuna lanse etmeye kalktı, ama geri tepti. Ne yapmalıydı?

En güzeli onları yokmuş gibi saymaktı. Ama bunu nasıl yapacaktı? Her üç şehrin belediye başkanları iyi bir belediyecilik çalışması sergiliyordu. O zaman yapılması gereken belediyelerin çalışma alanlarını onlardan alıp bakanlıklara veya valiliklere vermekti. Bu konularda yasa çıkartma girişimleri de oldu. Yine de belediyelerin doğrudan halkın sempatisini kazanan hizmetleri engellemek mümkün olmuyordu. Onlar sempati kazandıkça Erdoğan çıldırıyordu. Bunların mutlak engellemesi gerekiyordu. Bunun içinde "Allah'ın bir lütfu" lazımdı. Ne hikmetse Allah'ın lütfu hep ya bir felaketle ya da bir afetle geliyor. Erdoğan, engellemediği 15 Temmuz Fethullahçı darbe

girişimini Allah'ın bir lütfu olarak gördü ve bunu OHAL'lerle, KHK'larla kendi iktidarını güçlendirmek için kullandı. Şimdi de milletin başına şu korona pandemisi musallat oldu. Acaba korona pandemisi de Allah'ın bir lütfu olabilir miydi? Bu felaket üç büyükşehir belediyesine karşı kullanılabilir miydi?

Allah'ın yeni lütfu: Koronavirüs

Önce şu tespiti yapmalıyız: Koronavirüs tüm dünyaya özellikle uçak yolculuğu ile yayılırken Erdoğan ve çevresi Çin'den, Avrupa'dan, Umre'den uçakla gelen yolcuları kontrol etmeden, karantinaya almadan ülkeye bıraktı, bir yerde virüsün yayılmasını teşvik etti. Sonrada yağız hırsız misali, virüs bize Avrupa'dan geldi diye suçu Avrupalıların üstüne yıkmaya kalktı. Uzun zaman hiçbir önlem alınmadı. Virüs vakaları ortaya çıkmaya başlayınca da elleri ayakları birbirine dolaştı. Hiçbir hazırlık yapmadıkları ortaya çıktı. Hastaneler hazır değildi. Yeterli test kitleri ve laboratuarlar olanlar da kendi dönemlerinde kapatıldığı için yoktu. Maske ve hijyen maddeleri hemen karaborsa oldu. Vatandaşın ise temizlik malzemelerine, dezenfektanlara ihtiyacı vardı. Hükümetin, tek adam rejiminin, merkezi Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'nin bütün atıllığı, yetersizliği ve yeteneksizliği tüm çıplaklığı ile ortaya çıktı. Virüsün önünü almak için işyerlerinin kapatılması, insanların eve kapanması gerekiyordu. Bunlar yapıldıkça binlerce insan işsiz kaldı. Büyük şehirlerde açlık ve yokluk aldı başını gitti. Kendi çevresindeki patronlara 100 milyar yardım ayrılırken, işçiye, işsize, esnafa hiçbir yardım öngörülmedi. Vatandaş şaşkındı. İşte tam bu anda vatandaşın yardımına belediyeler koştu, yetişti.

CHP'li belediyeler korona salgınının sonuçlarıyla mücadele etmek, özellikle işsiz kalan, geliri olmayan vatandaşlara maddi ve mali yardımları örgütlemek için kriz merkezleri oluşturdular. Bu kriz merkezleri, kendilerine telefon edip yardım isteyenlerin ihtiyaçlarını tedarik edip evlerine kadar götürülmesini sağladılar. Sokağa çıkamayanlar için ekmek ve temel gıda maddesi, dezenfektan ve temizlik malzemesi dağıtımına başladılar. Bu masrafları karşılamak için hemen bir bağış kampanyası açtılar. Bu kampanyalar büyük ilgi gördü ve bağış toplamakta başarı sağladılar. Gençlere ve öğrencilere maddi destekte bulundular. 25 yıldan beri sürdürülen aşevi çalışmalarını genişlettiler. Özellikle sokaklarda olan vatandaşın bir öğün sıcak yemek yemesini sağladılar. Korona salgınına karşı mücadelede etkili yöntem beslenmedir, bu belediyeler bu konuda güzel bir örnek verdiler.

Üç büyükşehir belediyesinin başarıyla yaptıkları diğer bir sosyal hizmette maske dağıtımı idi. Maskeler karaborsaya çıkmışken ve bulunamazken belediyeler bu maskeleri bedava halka dağıtmaya başladılar. Böylece halkın virüsten korunmasını sağlamış oldular. Vatandaş belediyelerin hizmetinden memnundu. Belki ilk kez CHP'li belediyelerle halk birbirine böylesine yaklaşmış ve bağlanmıştı. Hükümet halka onun zor bir

gününde hizmet veremez ve götüremez duruma gelmişti. Belediyeler verdikleri hizmetle halkın sevgi ve sempatisini kazanıyordu.

Erdoğan için CHP'li belediyelerin böylesine başarı elde etmesi hiç de iç açıcı değildi. Koronavirüs karşısında hükümetin yetersizliği bu belediyeler için bir çeşit Allah'ın lütfu olmuştu. Erdoğan için ise acilen koronayı Allah'ın bir lütfuna çevirmek gerekiyordu. Erdoğan harekete geçti. Fakat devletin kasasında para yoktu. Para olmadan milleti kazanmak ise olanaksızdı. Bir kabine toplantısından sonra Erdoğan korona pandemisiyle bir mücadele "programı" açıkladı. Program halktan "bağış" adı altında para toplamaktı. Halk devletten bir yardım paketi beklerken, Erdoğan halkın cebindeki son kuruşa göz dikmişti. O, devlet bankalarının, ihale verdiği şirketlerin, maaş alan memurların üstüne çökerek bağış toplamaya başladı. Halka sözde "hizmet" götürebilecek biraz para topladı.

Devlet artık vatandaşa hizmet için harekete geçmişti. Artık korona salgınıyla mücadelede belediyelere gerek yoktu. Koronavirüsü artık Allah'ın Erdoğan'a bir lütfu idi. Erdoğan hemen belediyelerin bağış toplama yetkisini yasakladı ve belediye bağış hesaplarına el koydu. İtiraz etmek isteyen İmamoğlu'na *"devlet içinde devlet olmaz"* diyerek, direnecek olursa terörist addedileceğini ima ediverdi. İmamoğlu ve diğer belediye başkanları ise haklı oldukları halde direnemediler. Erdoğan bağışların bundan böyle ancak devletin açtığı IBAN hesaplarına yatırılacağını belirterek belediyelerin büyük bir mali kaynağını yok etti. Sonra Erdoğan aşevlerinin hesabını kapattı. 25 yıldır hizmet veren aşevlerine fiilen son verdi. *„Bunlara gerek yoktur"* dedi. Belediye başkanları yine direnemediler. Aynı şekilde belediyelerin ekmek, temel gıda maddeleri, temizlik malzemeleri dağıtımını yasakladı. Bu dağıtımları bundan böyle valilik kontrolünde polis, jandarma, muhtarlık veya Vefa Sosyal Destek Grubu tarafından gerçekleştirilecekti. 65 yaş üstündekilere vaat ettiği kolonya şişesini 5 maskeyle birlikte, üstünde Cumhurbaşkanlığı forsu bulunan ve içinde kendi imzasının olduğu bir mektubu, yaptırttığı paketin içine koyarak polis ve jandarmaya dağıttırdı. Oysa bu paketleri Erdoğan kendi cebinden değil, devletin kasasından ödettirmiştir, ama onları sanki kendi özel paketiymiş gibi dağıttırmakta idi. Devletin olanaklarını kendi çıkarları için kullanarak bir kez daha suç işliyordu. Ama Allah'ın lütfu böyle bir şeydir. Virüs Erdoğan'a yaramaya başlamıştı.

Maske dağıtım beceriksizliği

Maske konusunda da Erdoğan benzer bir tutum sergilemiştir. Hemen CHP'li belediyelerin maske dağıtımını yasakladı. CHP'li Belediye Başkanlarından yine ses çıkmadı. Sanki "şeriatın kestiği parmak acımazdı". Erdoğan bundan böyle maskeleri merkezi ve parasız olarak devletin dağıtacağını açıkladı. Devlet herkese 5 maske verecekti. Ama nasıl? Yine valilik ve polis eliyle mi, yoksa sokakta dağıtarak mı? Ama kim? Sonunda Cumhurbaşkanlığı Hükümeti PTT aracılığı ile dağıtmaya karar verdi. Ama bunu gerçekleştiremediler. Ağızlarına yüzlerine bulaştırdılar. Bunun üzerine maskelerin eczaneler üzerinden dağıtılacağı açıklandı. Vatandaş e-devlete başvuracak. E-devlet de onun cep telefonuna bir kod gönderecek, vatandaş da bu kodla eczaneye gidecek, 5 maskesini alacak. Ama bu da sorun oldu. Ne eczaneler için kod ne de e-devletten maske geldi.

Oysa Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi bundan böyle sokaklarda, otobüs ve metrolarda maske takma mecburiyeti getirmişti. Takmayanlara ceza uygulayacaktı. Dağıtamadığı maskenin takmama ceremesini vatandaş çekecekti. Olaylar gösterdi ki, maske dağıtmak, yemek dağıtmak, gıda maddeleri, temizlik malzemeleri dağıtmak hükümetin değil, belediyelerin işidir. Ama burası Türkiye, faşizan tek adam rejimi, her şeyi tek adam, "Führer" yapar, yapılan her şey tek adam "Führer"e yarar ve yaramalıdır. Muhalefete yarıyorsa o iş bir "virüs" işidir, yok edilmesi gerek. Muhalefet varlığına

şükretmelidir. Erdoğan, muhalefetin varlığını bir "virüs"e benzetti ve koronavirüsü ile birlikte bu "virüs" de yok edilecekti. Artık koronavirüsü Erdoğan için Allah'ın lütfu olabilirdi. Şimdi bundan tam yararlanmanın zamanıydı.

CHP'li Büyükşehir Belediyeleri saf dışı

Artık ilan edilen yasaklarla CHP'li belediyelerin eli kolu budanmış, fiilen belediye faaliyetlerinden saf dışı edilmişti. Şimdi sıra onları politik faaliyetlerden de saf dışı etmekti. Bunu da 11/12 Nisan'da uyguladığı "sıkıyönetim" ilanıyla yaptı. Tüm bilim adamları korona salgınıyla en iyi mücadelenin en az iki hafta sokağa çıkma yasağının uygulanması olduğunu açıkladılar. Ama bunun getireceği ekonomik yükü de hükümetin üstlenmesi gerekiyordu. Erdoğan ise kasadaki paraları yiyip bitirmişti. Hazine tamtakırdı. Sokağa çıkma yasağını ilan edemiyordu. Erdoğan çareyi hafta sonlarında sokağa çıkma yasağı ilan etmekte buldu. Hükümet 11/12 Nisan'a gelen hafta sonunda 31 ilde sokağa çıkma yasağı aldı ve bu yasağın ilanını ve tatbikatını İçişleri Bakanı Soylu'ya bıraktı. Muhalefetten ve milletten bir tepki gelmesine imkân vermemek için bir nevi "sıkıyönetim" ve bir darbe gibi olan bu girişimi gece yarısına 2 saat kala açıkladılar Vatandaş ihtiyacını karşılamak için bu iki saati değerlendirmek üzere caddelere döküldü, alış-veriş yapabilmek için birbirini "yedi". Şimdiye kadar koronadan kendini koruyanlar da virüsten nasibini almış oldular. Hafta sonu sokağa çıkmama daha başından etkisini kaybetti.

Ama Erdoğan hedefine ulaşmıştı. Bir taşla iki kuş vurmuştu. Birincisi gece yarısında muhalefet tepki gösterememişti. İkincisi de korona salgınıyla mücadelede hükümetin stratejisinin "sürü bağışıklığı" olduğunu kamuoyuna sessizce kabul ettirmişti.

İki günlüğüne de olsa, sokağa çıkma yasağı kararının alınmasına belediyelerin mutlaka entegre edilmesi, iki gün eve kapanacak vatandaşların zorunlu ihtiyaçlarının karşılanmasında belediyelerin seferber edilmesi gerekirdi. Erdoğan bırakalım belediyelerin entegre edilmesini, onları "ignore" etti, varlıklarını yok saydı, bundan böyle belediyelerin yapacakları işleri valilerin yapacağını fiiliyatta açıklayıverdi. Belediye hizmetlerinin büyük kısmını bundan böyle valilerin üstlenmesi demek, valilerin başta İstanbul, Ankara, İzmir olmak üzere CHP'li Büyükşehir Belediyelerine fiilen kayyım olarak atanması demekti. Korona virüsü Erdoğan için Allah'ın bir lütfu olmaya başlamıştı.

İmamoğlu alınan kararlara kendilerinin entegre edilmesini, en azından önceden bilgilendirilmesini istiyor. Bu olmayınca da dert yanıyor, yakınıyor, eleştiriyor, ama dinleyen yok. Çünkü hükümeti, Erdoğan'ı protesto edemiyor, ona başkaldıramıyor. Başkaldırdığı anda Erdoğan'ın kendisini görevden alacağından korkuyor. Ama fiilen görevden alınmaya, yerine valinin kayyım atanmaya başlandığını ise idrak etmek istemiyor. Sonunda koronavirüsü Allah'ın lütfu olarak gören Erdoğan CHP'li belediyeleri işlevsiz hale getirdi ve daha da getirecektir. Ne diyor Erdoğan? *"Muhalefet "virüsü" koronavirüsle birlikte yok edilecek."*

Erdoğan'a karşı demokrasi güçleri birleşmeli

Tüm faşist rejimler gibi Erdoğan'ın hedefi açık: İki "virüs"ü birden yok etmek: Muhalefet ve Korona. Erdoğan'ın koronayı yok edecek gücü yok. Ama onu Allah'ın lütfu sayıp muhalefeti "yok" etmeye gücü yetebilir, eğer demokrasi güçleri birleşip ayağa

kalkmaz ve Erdoğan'ı durduracak ortak bir stratejide anlaşamazlarsa. Önümüzdeki günlerde muhalefete karşı baskılar ve saldırılar artacaktır. Bunun hukuki temeli torba yasalarda sosyal medyaya akademisyenlere karşı getirilen yaptırımlarla atılmaktadır. Fiiliyat tarafı da sokağa çıkma uygulamasıyla oynanan tiyatro veya senaryoda veya güçler savaşında konumu güçlenen İçişleri Bakanı Soylu'ya bırakılmaktadır.

Sarayda entrikalar çoktur. Saygıdeğer damatlar, sevilen büyük vezirler, bir anda kellesi alınan damatlar ve vezirler çoktur. Sultan (Reis) güçlü olduğu sürece bunlar arasında hırlaşmalar olur, ama sonunda sultanın tahta kalması için ne gerekiyorsa o yapılır. Tamtakır hazineden sorumlu damat "başarılı" bir şekilde halkın gözünü boyayabilmekte, ama işsize ve yoksula dağıtmayı vaat ettiği günlük 39 lira ile Reis'in tahtını garantilemek ise mümkün değildir. Hazinenin tamtakır olduğu bir dönemde Reis'in iktidarı ancak şoven bir Türk milliyetçiliği dalgasıyla garanti altına alınabilir. Bakan Süleyman Soylu hafta sonu sokağa çıkma yasağı uygulamasında ortaya çıkan hataları "kabullenerek" Erdoğan'ı dinlemeyip istifa etmesi, sonra MHP çevrelerinden ve Bahçeli'den gelen etkilemelerle Erdoğan'ı dinleyip istifasını geri alması hem Erdoğan'ın çizilmez denen karizmasına atılan bir çizikti, hem de hükümet içinde şoven Türk milliyetçisi kanadın, MHP'nin ve Ergenekoncuların etkisinin artması demekti. Şu an böyle bir gelişme Erdoğan'ı rahatsız etmiyor, çünkü iktidarı için böyle şoven milliyetçi bir dalgaya gereksinimi var. Ama bu dalganın muhalefet için sonuçları çok ağır olacak.

Önümüzdeki dönem başta Kürt Özgürlük Hareketi olmak üzere HDP'ye, CHP'ye, diğer demokratik güçlere saldırı artacaktır. CHP'li belediyelere kayyım atanmasa da onlar tamamen işlevsiz hale getirilecektir. Kürdistan'da savaşa hız verilecek, İnfaz Yasası'yla hapishanelerde canilerden boşalan yerler yeniden, Kürtlerle, aydın ve akademisyenlerle, gazeteci ve politikacılarla doldurulacaktır. Bunları da şoven Türk milliyetçiliği adına yöneten "güçlü" Bakan Soylu olacaktır. Burada sorun demokratik güçlerin şimdi ne yapacağıdır?

Muhalefetin üstüne gelmekte olan saldırı çok büyük. Bu saldırıyı göğüslemek için belli hedefler için birlikte hareket etmek şart. Önce bu hedef kabartılacak olan şoven Türk milliyetçiliğini kırma yönünde olmalıdır. Milliyetçiliği kabartan savaştır. Her şeyden önce savaşa karşı durmak gerekir. Başta Kürtlere karşı savaş olmak üzere, İdlib'de, Libya'da yürütülen savaşlara karşı çıkılmalı ve hemen bir ateşkes talep edilmelidir. Savaşa giden paraların korona salgınına karşı mücadelede kullanılması istenmelidir. Düşüncelerinden ve siyasi görüşlerinden dolayı insanların tutuklanmasına karşı çıkılmalıdır. İnfazdan yararlandırılmayan Demirtaş, Kavala, Kışanak, Yüksekdağ gibi siyasi ve fikir suçluların serbest bırakılması için bir dayanışma kampanyası açılmalıdır. Korona salgınıyla mücadelede gerekli acil mali kaynak yaratmak için köprü, tünel, yol, havalimanı işleten şirketlere ödenmesi garanti edilen paraların, 6 milyarın hemen ertelenmesi talep edilmelidir. Korona salgınıyla mücadelede "sürü bağışıklığı" stratejisi hemen terk edilmeli, kesin olarak her vatandaşın hayatını kurtarmayı öngören hastane tedavi sistemine geçilmeli ve bu sistemin güçlendirilmesi gerektiği istenmelidir.

Sürü bağışıklığı sistemi

Sürü bağışıklığı yönteminde virüsle mücadeleyi belli tıbbi bir önlem almadan insanlar virüsle baş başa bırakılıyor. Virüse yenik düşenler ölüyor. Bağışıklık sistemi güçlü olanlar virüsü yenip yaşamaya devam ediyorlar. Böylece tabii bir seleksiyonda başarılmış oluyor. Topluma, kapitalist sisteme yük olan yaşlı ve emekliler, engelli ve özürlüler gibi virüse karşı riskli olan grupların virüse yenik düşüp ölüyorlar. Böylece kapitalist toplum da bir mali yükten kurtulmuş oluyor. Virüsle mücadelede bu yöntemi uygulayanlar genellikle mali gücü olmayan fakir Afrika ve Asya ülkeleridir.

Zengin Avrupa ülkeleri ve Amerika ise parayı basarak hastanelerde tedavi yöntemiyle vatandaşını yaşatmaya çalışır. Bu kapitalist dünyanın geçerli kanunundur: Zengin yaşar, fakir ölür.

O zaman Türkiye korona virüsüyle mücadelenin neresinde? Erdoğan her ne kadar kendisine Avrupa ülkeleriyle karşılaştırmaya kalksa da, Türkiye'de mücadelenin Avrupa'dakinden kat kat üstün olduğunu söylese, Avrupa ülkelerine yardımlar yollasa da rakamlar onu yalanlamakta ve Türkiye'nin bu mücadelede bir Üçüncü Dünya ülkesi konumunda olduğunu göstermektedir. Bunu Erdoğan da biliyor. Daha üstünüz, daha iyiyiz gibi laf kalabalıkları içinde zengin bir tabaka dışında halkın büyük çoğunluğu için sürü bağışıklığı yöntemi uygulamaktadır Sürü bağışıklığı yöntemi uygulamıyorum diyebilmesi için hemen en az iki haftalığına sokağa çıkma yasağı ilan etmesi ve vatandaşa maaşını ödemesi gerekiyor. Hazinede para yok, ödeyemiyor, ödeyemeyince de kaçınılmaz olarak sürü bağışıklığı yöntemi uygulamak zorunda kalıyor. Sürü bağışıklığı yöntemi uygulamıyorum diyebilmesi için günde en az 100-200 bin test yapması, maskeyi e-devletle değil sokakta, market ve metro girişlerinde dağıtması, vatandaşın cebinde dezenfektan ve temizlik malzemeleri, temel gıda maddeleri alabilecek parası olması gerekir. Bunlar olmadığı sürece o ülke sürü bağışıklığı yöntemi uyguluyor demektir. Ayrıca bizde koronadan ölenlerin sayısını Avrupa'dan az diyebilmek için koronadan ölenler genel bakteriyel enfeksiyondan ölmüş gibi gösteriliyor. Bu ise hem Türkiye'ye hem dünyaya karşı büyük bir saygısızlıktır.

Sürü bağışıklığı yönteminin kamuoyunda üstünün örtülmesi için savaşın sürdürülmesi, şoven Türk milliyetçiliğinin kabarması, siyasi muhaliflerin tutuklanmasına devam edilmesi, belediyelerin işlevsiz bırakılması, Süleyman Soylu'nun güçlü olması gerekmektedir. Onun gücünü kırmak için demokratik güçlerin en azından şu minimum hedeflerde birleşmesi ve bunlar için mücadeleyi yükseltmesi gerekmektedir:

Savaşa son, hemen ateşkes ilan edilmeli

Fikrinden, siyasi görüşünden dolayı kimse tutuklanamaz, içeridekiler de hemen serbest bırakılmalı

Belediyelerden kayyımlar kaldırılmalı

Şirketlere garanti edilen köprü işletme paralarının ödenmesi ertelenmeli

Korona ile mücadelede sürü bağışıklığı yöntemine son verilmelidir.

Ancak bu hedefler için birleşilir ve mücadele edilirse korona virüsü Erdoğan için Allah'ın bir lütfu olmaktan çıkar, onun Erdoğan'la birlikte yok olması sağlanmış olur.

“Akıllı” olan Korona virüs, ama “ayı” ve “zekâ özürlü” olan kim?

Halk mı, burjuva aydını mı?

Barış ALPER

VATANDAŞ 17 Nisan'da ikinci kez hafta sonu sokağa çıkma yasağını yaşadı. 3-4 gün önceden haber verildiği için vatandaş rahat rahat hazırlığını yaptı, ne izdiham ne de sıkıntı yaşandı. Ama geçen hafta böyle olmamıştı. Geçtiğimiz hafta karar bir gün önce alındığı halde, 10 Nisan Cuma günü gece yarısına iki saat kala ani olarak hafta sonu için ilan edilen sokağa çıkma yasağı, vatandaşın eksik olan malzemelerini, ihtiyaçlarını tedarik etmek üzere acilen marketlere akın etmesine ve üst üste marketleri doldurmasına neden olmuştu. Sokağa çıkma yasağı yürürlüğe girmeden işini bitirip hemen eve dönme telaşıyla marketlerde can havliyle yapılan alış-veriş esnasında tüm dünyanın gözleri önünde hoş olmayan sahneler ortaya çıkmıştı. Çünkü iki saat sonra sokağa çıkma yasağının başlayacağı baskısı altında olan vatandaşa başka türlü davranma olanağı bırakılmamıştı. Mecburen iki gün çoluk çocuğa yetecek kadar malzeme alacak, saat 24'ten önce de evde olacaktı. Vatandaş sokağa çıkma yasağının ne demek olduğunu geçmiş deneylerinden çok iyi bilir. Gece yarısından sonra hâlâ sokaktaysan, polisle, jandarmayla başın derde girer. Ceza keser, hatta tutuklar götürür. Ondan sonra derdini kime anlatacaksın. Onun için birbirini çiğnese de hızla alışverişini yapmak zorunda kaldı. Herkes, ortaya çıkan tablodan vatandaşa, *“sen değil, seni bu duruma sokan o kararı alanlar utansın”* dedi.

Ama iktidar ve şebekesinden utanan yoktu, Başta Havuz Medyası vatandaşa saldırıyor, hakaret ediyordu. Oysa kimse marketlerde ortaya çıkan tablodan dolayı vatandaşı eleştirmedi, sorumlu tutmadı. Herkes hükümeti eleştirdi ve suçladı. *“Gece yarısında başlayacak sokağa çıkma yasağını bir “darbe” gibi gece yarısına iki saat kala ilan edersen, vatandaşların da bu davranışlarına şaşmayacaksın”* dendi. Murat Belge'nin de T24'deki bir yazısında olayları seyreden ve değerlendiren bir vatandaştan aktardığı gibi, *“virüs kime bulaşacağını şaşırmış”*tı. Bu, olaylara konan “en isabetli teşhis” idi. Virüs bile kime bulaşacağını tespit etmek için aklını kullanmak zorunda kalmıştı. Ama ortada virüs kadar aklını kullanmayan birileri vardı. Kimdi onlar? Vatandaş mı, hükümet mi, Havuz Medyası mı?

Havuz medyası vatandaşa “ayı” ve “zekâ özürlü” diyor

Havuz Medyası'na göre aklını kullanmayan hükümet değil vatandaş idi. Bu medyadan 3 “ünlü” yazar; Yeni Şafak'tan Ayşe Böhürler, Sabah'tan Mehmet Barlas ve Engin Ardıç Twitter ve yazılarında davranışlarından dolayı vatandaşa *“ayı”, “geri zekâlı”, “lümpen”* diye hakaretlerde bulundular. Bu sözler, bu sözde aydınlar için birer yüz karası, utanç belgesidir. Ama onlarda utanacak, kızaracak ne yüz, ne de ar kalmıştır. Bunlar “sarayın beslemeleri” ve birer “kibir abideleri"dir.

Bu “kibir abideleri"nden Yeni Şafak'tan Ayşe Böhürler attığı tweette *“2 günde kimse aç kalmazdı, hele de bir Türk evinin illa ki buzluğu, kileri doludur”* diyerek “hayretler içinde” kaldığını söylemektedir. Galiba Bö-

hürler herkesin kendisi gibi saraydan beslendiğini zannediyor. Özellikle İstanbul gibi büyük bir şehirde evinde buzluğu, hele kileri olmayan kaç kişi olduğunu acaba hiç aklının ucundan geçirmiş midir? Hiç şüphe yok, kendi evinde buzluk da, kiler de vardır ve dopdoludur. İki gün değil, 2 hafta da aç kalmaz. Evinde kileri değil, ama buzdolabı olan işten çıkarılmış bir işçi, damat beyin kendisine lütfettiği günde 39 lira 23 kuruş, yani ayda 1177 lira ile hangi buzluğu, dolabı doldurabilir ki? *"Bir AKP kurucusu olarak bu sözde gazeteci kadının yaptığı utanmazlık AKP'li "aydınların" halktan ne kadar uzaklaştığının bir göstergesidir"* diye tespit yapanlar oldu. Bu tutum, ekmek bulamayan halka *"pasta yesin"* diyen Fransız kraliçesinin sözünü hatırlatıyor. Böhürler *"hayret ettim"* diyerek zorda kalan insanların davranışlarına hakaret ediyordu.

Vatandaşa hakaret eden bir diğer "kibir abidesi" de, AKP'yi destekleyen liberal aydınlardan olan, ama Erdoğan'ı terk edemeyen, zamanla sarayın sadık gedikli gazeteciliğine yükselen Sabah yazarı Mehmet Barlas idi. TRT'de İsmail Cem'in torpiliyle, şimdi de Erdoğan yalakalığı ile kariyer yapan Barlas bakın Sabah'taki köşesinde ne yazıyor: *"Sonuçta tüm yaşlar için iki günlük sokağa çıkma yasağı geldi ve büyük ölçüde bu yasağa uyuldu. Yasağı dinlemeyip marketlere tıkışanlar da, polis zoruyla evlerine gönderildiler. Yasak başlamadan önce gece yarısı sokakları, meydanları, marketleri dolduranları ise büyük çoğunluk 'Korona virüs salgınını umursamadıklarına göre bunlar zekâ özürlü olmalılar diyerek televizyon haberlerinden izledi."* Şüphesiz Mehmet Barlas da vatandaşa "zekâ özürlü" diyen televizyonda onları seyreden büyük çoğunluk arasındaydı. Korona virüsüne rağmen gündüz çalışmaya zorlanan, iki saat içinde çocuğuna ekmek almak durumunda bırakılan vatandaşa utanmadan korona virüs salgınını umursamadığını söyleyebilmek için, o kişinin biraz "zekâ özürlü" olmak gerekir.

"Zekâ özürlü" Hükümet ve Bakan

Şimdi Mehmet Barlas'a sormak gerekiyor: Kimdir zekâ özürlü? Vatandaş mı,hükümet mi? Kimin zekâ özürlü olduğuna karar verebildiğine göre kendisi zekâ özürlü olamaz. O zaman bakalım doğru karar verebilmiş mi? Zekâ özürlü olan, iki saat sonra yürürlüğe girecek sokağa çıkma yasağının yürürlüğe girmeden önce sokağa fırlayıp ihtiyaçlarını tedarik etmek için marketlere akın eden 100 binlerce vatandaş mı, yoksa aldıkları kararın böyle bir izdihama yol açacağını hesap edemeyen koca hükümet üyeleri mi veya bunu öngöremediğini itiraf eden İçişleri Bakanı mı? Sıkıyönetim anlamına gelen sokağa çıkma yasağı ilan edecek bir hükümet ve bu işlerden sorumlu bir bakan aldığı kararların halk üzerinde yaratacağı etkileri, sonuçları önceden kestiremiyorsa, galiba o hükümete ve bakana "zekâ özürlü" demek biraz hafif gelir. Başka şeyler söylemek gerekir. Marketlerdeki izdiham sonuçtur, sebep değildir. Sebep bu kararı alan bakanların düşüncesizliği, geri zekâlılığı, halkı hakir, kul köle, itaat ve biat edecek bir sürü olarak gören "Reise" tapınma anlayışlarıdır. Onlar hep haklıdır, halk ise hep "geri zekalı"dır.

Oysa bunlar öylesine kendini beğenmiş geri zekâlıdır ki, şimdiye kadar aldıkları tüm kararlar eksik, hata ve yanlışlarla doludur. Halkın ödediği vergilerden yüksek maaş alan liyakatsiz daire başkanları, müsteşarlar, müdürler olmasına rağmen şimdiye kadar dört dörtlük eksiksiz bir karar çıkarmayı ba-

şaramamaktadırlar. Halkın evinde bakımını üstlenerek, üretimi durdurmaya cesaret edemeyen, beş gün sürü bağışıklığı politikası güden iktidarın anlamsız bir önlem olarak aldığı hafta sonu sokağa çıkma yasağında köpekleri düşünememek ve bir şehrin ne kadar maskeye ihtiyacı olduğunu hesap etmeden merkezi maske dağıtımı yapmaya kalkmakla sefil bir yönetim sergilemiştir.

Kararları hep hatalı bir hükümet

İlk sokağa çıkma yasağı kararını alan bakanlar, müsteşarlar vatandaşın yalnız iki saati değerlendireceğini değil, İstanbul gibi büyük bir şehirde birçok vatandaşın köpeği olduğunu ve vatandaşın yasağa rağmen köpeğini çıkarıp gezdirmek zorunda olacağını düşünemediler, Ertesi günü köpeğini gezdirmek zorunda olan vatandaşın isyanına rağmen polis ceza kesti. İçişleri bakanı bütün cezaların iptal edildiğini açıklamak zorunda kaldı. Şimdi kim "zekâ özürlü"? Köpeğini gezdiren vatandaş mı, köpeklerin gezdirileceğini düşünemeyen İçişleri Bakanı veya diğer bakan ve müsteşarlar mı? İçişleri Bakanı zekâ özürlü olamaz. Akıllı biridir. Hatayı gördü, sorumluluğu aldı, istifayı bastı, istifası kabul edilmedi, "başarıları" övüldü, kabinenin en "güçlü" bakanı oldu. Demek ki olay "geri zekâlılık"tan da daha başka bir sorun. Tek adam sorunu!

Maske dağıtımı da böyle. Maskeyi CHP'li belediyeler dağıtmasın diye, maskeler e-devlet üzerinden merkezi olarak hükümet dağıtacak kararı alındı. Bu kararı alınmadan önce en basit dört işlem hesabı yapılır. 16 milyon İstanbul nüfusundan 4 milyonu yaşlı ve çocuk diye çıkarılır. Geriye maske ihtiyacı olan 12 milyon kalır. Her bir vatandaşa 5 maske verilecekse tüm İstanbul'a 60 milyon maske lazım denir. Bu 5 maske 10 gün içindir. 10 gün sonra tekrar 60 milyon maskeye gereksinim olduğu saptanır. Sonra bu maskeler devletin depolarında var mı, yok mu diye bakılır. Biat kültürüyle o makama gelmiş yüksek maaşlı bakanlar, müsteşarlar buna gerek görmüyorlar. Zira yukarda "Reis" böyle istediğine göre elbet bir bildiği vardır. Onun "akıllı" daire başkanları elbette her şeyi hesap etmiştir. Daire başkanına göre ise "Reis"in talimatına itiraz edilmez. Sorgulanmaz, maske var mı, yok mu diye depolara bakılmaz. Yanlış da olsa körü körüne uygulanır. Sonra da e-devletten maske bekleyen vatandaş "geri zekâlı" yerine koyulur. Vatandaş e-devlete başvurur. Barkot gelmez. Bazen barkot gelir, eczaneye gider. Maske yok, kalmadı denir. Vatandaş yine isyandadır. Şimdi zekâ özürlü olan İstanbul'un maske ihtiyacını tespit etmeden, dağıtım işini belediyelerden alıp merkezileştiren hükümet mi, yoksa e-devletle eczane arasında rezil olan vatandaş mı? Demek ki, burada da "zekâ özürlü" olmayı aşan bir durum var. Faşist tek adam rejimi, "Reis" rejimi işlemiyor. Demokrasiyi dayatıyor. Demokrasi isteyen hapishaneyi boyluyor. Bu faşist rejimi yaşatmak için tüm ülkeyi "zekâ özürlü" duruma sokmak gerekir. Bunu yapacak olanlar da sarayın aydınlarıdır. Onlar kendi "geri zekâlıklarını", yalakalıklarını örtmek için vatandaşı "geri zekâlı" yaparak saraya bir kat daha yamanırlar.

AKP aydını kendini halktan koparıyor mu?

Halkı bu şekilde aşağılayan AKP'li veya AKP'ye yakın aydınların bu tutumunu bazı köşe yazarları, AKP'nin ve onun "elitinin" halktan kopuşuna bir örnek olarak göstermektedirler. Eskiden CHP'yi ve özellikle de Kemalist aydınları, kendini halkın üstünde gören, halkı aşağılayan, horlayan elitler olarak suçlayan AKP'liler ve elitleri şimdi

suçladıkları Kemalist elitlerin durumuna düştü denilmektedir. Bu böyle midir? Hayır, egemen sınıfın birer parçası, kanadı olan AKP'li aydınlarla Kemalist aydınlar arasında özde bir fark yoktur, halkı horlama ve aşağılama konusunda onlar birdir.

Tüm sınıflı toplumlarda, özelliklede belirgin olarak iki sınıfın tam ortaya çıktığı kapitalist toplumlarda iki tür elit aydın vardır. Burjuvazinin eliti, proletaryanın eliti. Her elit kendi sınıfının çıkarlarını savunur, ideolojik savaş daha çok bu elitler arasında cereyan eder. Burjuva elitler girişimcilik, rekabet, özgürlük, demokrasi, güçler ayrılığı, hukukun üstünlüğü, insan hakları gibi içi boşaltılmış formel ilkelerle kapitalist baskı ve sömürü düzenini geniş işçi ve emekçi yığınlar için kabul edilebilir ve savunulabilir göstermek ve onları kapitalist düzene kazanmak, onun bir parçası haline getirmek, refah ve mutluluğun ancak kapitalist düzenin sağladığını göstermek için savaşırlar. İşçi sınıfı elitleri ise burjuvazinin bu manevralarını boşa çıkartmak, bunların birer yalan olduğunu anlatmak, işçilerin kendi yaşam koşullarını düzeltmek, sömürü ve baskıdan kurtulmak için burjuva düzenini yıkıp, sosyalist düzeni kurması gerektiği ve bunu ancak işçi sınıfının yapabileceğini, bunun için de bilinçlenip örgütlenmek, geniş bir cephe ve ittifak politikası uygulamak gerektiğini işçi ve emekçi yığınlar içinde yaymak ve anlatmak için çalışırlar. Proleter sınıfın müttefikleriyle beraber bunu başaramazsa, insanlığın sonunun barbarlık olduğunu gösterirler.

Bu ideolojik mücadeleyi burjuvazi yalnız gazeteler ve dergilerle değil, TV-Kanalları ve internet olmak üzere tüm medya ile, okulları ve üniversiteleriyle, araştırma kurumları ve akademileriyle, sanat ve kültür kuruluşlarıyla yürütür. Tüm buralarda çalışanlar, moderatörler, yorumcular, profesörler, akademisyenler, sanatçılar, yazarlar burjuvazinin emrinde onun görüşlerini yayarlar. En liberal ve demokrat geçinen yayın ve sanat kuruluşu sonunda burjuva düzenini savunur ve ona hizmet eder. İşçi sınıfıyla mücadelede burjuvazi böylesine dev bir ideolojik aygıta sahiptir. Buna karşı ise işçi sınıfı elindeki olanaklar çok dar ve zayıftır. Birkaç gazete ve dergidir, birkaç afiş ve bildiridir. Birkaç internet sayfasıdır. Buna rağmen bunlar güçlüdür ve o dev burjuva ideolojik aygıtına karşı koyarlar. Burada çalışanlar da azdır, ama güçlüdür, çünkü hakikati dile getiriler, burjuvazinin yalan ve dolandırıcılıklarını, sömürü ve talanın iç yüzünü deşifre ederle. Bu hakikatler yığınları kapsadığı anda maddi güce dönüşür. O zaman bu örgütlü maddi güç burjuva düzenine son verecek güç olarak ortaya çıkar.

İşçi sınıfı aydını

Kapitalist düzende egemen olan burjuvazidir, egemen olan ideoloji de bu dev aygıta sahip burjuva ideolojisidir. Toplumda bu ideolojiyi savunanlar da çoğunluktadır. Kapitalist sömürü ve baskı düzeninde proletaryanın kendi içinden kendi aydınını çıkarması, yetiştirmesi çok zordur, en azından sayıları çok azdır. Ama burjuva sömürü ve baskı düzenin sonunun barbarlık olduğunu gören birçok burjuva aydını saf değiştirip, proletarya saflarına geçerler. Bilgilerini işçi sınıfının hizmetine sunarlar. Marks, Engels, Lenin proletaryanın burjuvaziden gelen aydınlarıdır. Bunlar arasında tekrar burjuva saflarına geri dönen dönek ve hainler de vardır. Bernstein ve Kautsky bunlardandır.

Verilen ideolojik mücadeleyle birlikte işçi sınıfı kendiliğinden sınıf olmaktan kendisi için sınıf olmaya yükselir. Artık o burjuvazinin karşısında çaresiz bir sınıf değildir, toplumda varlığını gösteren, demokrasi ve yeni toplum sosyalizm mücadelesinde öncü olan sınıftır. Bugün Avrupa'da işçi ve emekçi sınıfları aşağılamaya hiçbir burjuva aydını cesaret edemez. 18. Yüzyılda sanayileşmenin başladığı, işçilerin kendiliğinden sınıf olduğu dönemde işçi ve emekçileri hakir gören, onlara *"lümpen proletarya"* diyen anlayışlar çoktan aşılmıştır. Türkiye gibi hâlâ feodal tolumdan kapitalist topluma geçme sancıları yaşayan, işçi ve emekçilerin kendiliğinden sınıfla kendisi

için sınıf olma mücadelesi veren toplumlarda halkı, işçi ve emekçileri, köylüleri hakir görmek ise hâlâ yaygındır.

Türkiye işçi sınıfı ve aydını

Oldukça gelişkin bir kapitalist topluma sahip olan Türkiye'de de iki temel sınıf vardır: Burjuvazi ve proletarya. Bunların da elitleri, aydınları vardır. Türkiye'de de proletaryanın kendi içinden çıkardığı aydınlar çok azdır. Bunlar daha çok bir dönem Moskova'da okuma fırsatı bulmuş işçilerdi. Bunların çoğu hapishanelerde çürütülmüştür. Bu kuşaktan en son kalan Bilen Yoldaştı. 60'lı, daha sonra 70'li yıllarda Anadolu'dan İstanbul ve Ankara'ya okumak için gelen işçi, emekçi, ama daha çok köylü gençlerden Deniz Gezmişlerin başını çektiği emekçi halkın yeni bir aydın, elit tabakasının yetişme olasılığı ortaya çıkmıştı. Ama 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri bu kuşakları yiyip bitirdi. Burjuvazi emekçilerin kendi elitini yetiştirmesine olanak vermedi. Ama bu kuşaktan "tek" yaşayan Öcalan çevresindeki Kürt aydınlarla, TKP çevresindeki aydınlar oldu. Kürt özgürlük hareketi kendi aydınını sürekli yeniledi, yetiştirdi ve geliştirdi. Bugün Kürt Özgürlük Hareketi sürekli kendi içinden kendi elitini yetiştiren bir hareket haline gelmiştir. Gerillanın yanı sıra onun en büyük gücü bu ideolojik kadrosudur. Maalesef Nabi Yağcı ile birlikte TKP kendi aydın elitini yenileyemez duruma düştü. Nabi'nin burjuva saflarına geçmesi, dönekliği ile birlikte tam bir yozlaşma dönemi yaşandı. Şimdi partimizin önünde işçi sınıfı hareketinin tarihi misyonunu, günümüzdeki görevlerini işleyecek ideolojik kadroları yetiştirme görevi bulunmaktadır.

Genel olarak Türkiye proletaryasının mücadelesini savunan aydınlar da burjuva kökenlidir. Mustafa Suphi ve Ethem Nejat burjuva kökenlidir. Bu ilk işçi sınıfı aydınlarını burjuvazi hunharca katletti. Ama ülkenin kurtuluşunun ancak sosyalizmde olduğunu gören burjuva aydınları işçi sınıfı saflarında yer almaya devam ettiler. Şefik Hüsnü burjuva kökenlidir. Nazım Hikmet, Reşat Fuat, Zeki Baştımar, Aram Pehlivanyan, Suat Derviş, Behice Boran ve daha birçok TKP üye ve yöneticisi burjuva kökenlidir. Bunlar yaşamlarını işçi sınıfı mücadelesine adamışlardır. Her biri yıllarca hapislerde yattılar, işkenceler gördüler, sürgünlere gittiler. Ama işçi sınıfımızın, halkımızın demokrasi ve sosyalizm yolunda kurtuluş mücadelesi vermekten asla yılmadılar. Uzun yıllar işçi sınıfı ve halkımızın mücadelesi, her birinin eksik ve hatalarıyla birlikte bunların omuzlarında yükseldi. Hatta şu rahatlıkla söylenebilir ki, Türkiye'de egemen olan sınıf burjuvaziydi, ama 50'li yıllara kadar bu aydınlar ve bunların çevresinde toplana sol, demokrat aydınlar sayesinde ülkede burjuva ideolojisi kadar işçi sınıfı ideolojisi, sosyalist görüşler de etken olmuştur. 60'dan sonra bu etkenlik yeni gelişmelerle başka bir düzeyde gelişmiştir.

Türk burjuvazisi ve aydınları

20.Yüzyılın başında palazlanmaya başlayan Türk burjuvazisi Osmanlı kasnağı üzerinde Cumhuriyeti kurarken yeknesak değildi. Türklük kavram ve anlayışı henüz yeni yeni gelişiyordu. Tek başına Türklük her şeyi ifade etmiyordu. Ancak İslam'la, Sünni İslam'la bir içerik kazanıyordu. Onun için gelişmekte olan Türk burjuvazisinin ideolojisi Türk-İslam sentezi denen Türk milliyetçiliği ile Sünni İslam anlayışının bir karışımıydı. Başından beri egemen olan burjuvalaşan veya zenginleşen Osmanlı paşalarıyla Anadolu'daki eşraf tabakasıydı. Bunların dışında Anadolu'da yaşayan halk,

Türkmenler, Yörükler, Kürtler uzun süren savaşlar sonunda yoksullaşmış, perişan düşmüş, geri kalmış, okuma yazması olmayan cahil bırakılmış çaresiz bir kitleydi. Bu kitleye dayanarak modern bir cumhuriyet yaratma ve kurma olanağı yoktu. Yeni gelişmekte olan burjuvazi Anadolu'yu hep hakir görmüştür. Halka hep cahil, bilgisiz, görgüsüz, kaba gözüyle bakmıştır, halkı hep aşağılamıştır. Sonunda cumhuriyetin omurgasını mübadele ile Balkanlardan gelen göçmenler teşkil etmiştir. Göreceli kapitalist ilişkileri yaşamış, daha gelişkin üretim araçlarını kullanmış bu yeni Anadolulular eski Anadolulara karşın daha bilgili, görgülü ve üstündüler. Fark üretim ilişkilerindeydi. Biri daha ileri, diğeri daha geri bir üretim ilişkisi içindeydi. Horlamanın temelinde yatan bu ilişkilerdi. Egemen güç olarak bu Balkan göçmenleri de Anadolu halkını aşağılayanlar arasında oldular.

Cumhuriyet kurulurken ülke şöyle bir tablo arz ediyordu. Mübadele olmuştu. Hıristiyan Rumlar ve Türkler (az da olsa) ülkeyi terk etmişti. Ermeniler önceden ya soykırıma uğramış ya da sürülmüşlerdi. Geri kalan Rumlar ve Ermeniler Müslümanlığı ve Türklüğü kabul etmek zorunda kalmışlardı. Çerkes, Laz, Gürcü, Abhaza ve diğer Kafkas halkları ise önceden müslümanlaştırılmışlar, cumhuriyetle birlikte Türk olmak zorunda bırakılmışlardı. Mübadeleyle gelen Balkan halkları, kendine Ertuğrul Özkök gibi *"Evlad-ı Fatihan"* diyen Türkler, Türkleşmiş ve Müslümanlaşmış Arnavut, Boşnak, Bulgar ve Rum asıllılar Ege, Marmara ve Trakya'ya yerleştirilmişlerdir. Cumhuriyeti oluşturan kesim mübadele ile gelen bu göçmenler ve daha çok Karadeniz bölgesinde ve Anadolu'nun bazı yerlerinde Müslümanlaşmış ve Türkleşmiş eski Hıristiyanlar ve eşraftı. Bunlar bugün Beyaz Türkler denen kesimdir. Diğerleri Anadolu'da yaşayan Türkmen, Yörük ve Kürtler, yani Kara Türkler, Zenci Türkler'dir. Egemen olan da bu Beyaz Türk kesimden çıkan burjuvazi ve bunların temsilcisi durumunda olan paşa ve bürokratlardı. Ankara'da mecliste olanlarda bunlardı. Bu Beyaz Türklerle Zenci Türkler arasındaki ilişki, efendilerle köleler arasındaki ilişkiler gibiydi. Efendinin köleyi hor görmesi gibi beyaz Türk'ün Zenci Türk'ü aşağılaması normal görülüyordu. Bugün de burjuva aydınlarında görülen bu anlayışın bir yansımasıdır

Türk burjuvazisinin ebedi kavgalı iki kanadı

Beyaz Türkler'in oluşturduğu bu kesimin hepsi koyu Müslüman ve Türk'tü, ama yeknesak bir bütün değildi. Bu kesimin egemen olan burjuvaları ve temsilcileri arasında bir birlik yoktu, iki görüş ortaya çıkmıştı. Birincisi Mustafa Kemal ve çevresinde olanlar, diğeri de Rauf Orbay, Refet Bele ve onların çevresinde olanlar. Mustafa Kemal ve çevresi Türklüğü ve "laik" İslam'ı savunmakta, padişahsız, halifesiz, Avrupa aydınlanmacılığını örnek alan modern, devletçi bir cumhuriyet düşünmekteydiler. Rauf Orbaylar ise Türklüğü ve Vahabi Sünni Müslümanlığı, padişahlığı ve halifeliği, serbest piyasayı ve adem-i merkeziyetçiliği savunan daha çok meşrutiyetçi bir devleti düşünmekteydiler. Bu iki grup ve görüş arasındaki ayrılıklar birbirini yok etmeye varan çatışmalara dönüştü. Mustafa Kemal'in dayandığı kesim daha çok İstanbul'da oturan, Balkanlar'dan gelen, Avrupa'ya açık olan kesimle, Anadolu'daki bazı eşraf ve ticaret kesimiydi. Türkleşen ve Müslümanlaşan Hıristiyanlardan destekleyen görece azdı. İkinci grubu destekleyenler tarikatlar, özellikle Karadeniz bölgesinde Türkleşmiş ve Müslümanlaşmış Hıristiyanların büyük bir çoğunluğu idi (Erdoğan ve Sözlü bugün bunların temsilcisidir), Anadolu'daki eşraf ve medreselerin büyük bir kesimi yine bu ikinci grubu destekliyordu. Balkan göçmenleri ve İstanbul'da da küçümsenmeyecek taraftarları vardı. Burjuvazi daha cumhuriyet kurulurken ikiye bölünmüştü. İki kanattan oluşuyordu: Kemalist kanat, İslami kanat. Buna paralel olarak burjuva aydınları da iki kanada ayrılmıştı: Kemalist aydınlar, İslami

aydınlar. Bunlar arasında da yoğun bir ideolojik mücadele başlamıştı.

Bu kavgada sonunda Mustafa Kemal Türkçülüğü, "laik" İslami ve devletçiliği üstün geldi, Vahabi Sünni İslam Türkçülüğü, padişahçılık ve halifecilik, serbest piyasa görüşü kaybetti. İktidar Kemalistlerde kaldı. Padişah ve halife yanlıları kaybetti. Onlar bu iktidar kaybını hiçbir zaman hazmedemedi. Kemalistler halife ve padişah yanlısı olan bu Vahabi-Sünni Müslüman kesime ağır baskılar uyguladı. Onlar da her fırsatta iktidarı alabilmek için isyan ettiler, başkaldırdılar. Her seferinde ezildiler. Onlar Kemalistler tarafından gerici, yobaz diye aşağılandı, horlandı. Onlar da Kemalistleri batı taklitçisi aşağılıklar diye saldırdılar. Böylece aşağılanan ve horlanan iki kesim çıktı. Biri burjuvazinin bir kesimi tarafından aşağılanan, ikincisi de her iki burjuva kesimi tarafından aşağılanan Anadolu halkı, işçi ve emekçileri, köylüleri, Türkmen, Yörük ve Kürt halkı. Bunun ikisini birbirinden çok iyi ayırt etmek gerekir. Tekrar vurgulamak gerekirse, Kemalistler de, padişahçı-hilafetçiler de Türkçüdür, İslamcıdır, biri "laik"tir, diğeri Vahabi Sünnidir, biri Batı cumhuriyetçisidir, diğeri İslam cumhuriyetçisidir. Yani Türkiye'de burjuvazinin iki kanadı vardır. Kemalist kanat, İslamcı kanat. Bu iki kanat da birbirine hakaret eder, birbirini aşağılar. Ama bu her iki kanat da komünistlere ve Kürtlere karşı, işçi sınıfına, köylüye ve emekçi halka karşı, devrimci demokratik güçlere karşı, baskı ve savaşta her zaman anlaşırlar. Kıbrıs'ın ilhakında, "vatanın bekası"için komşu ülkelere, Kürdistan'a karşı savaşta birleşirler.

Her iki kanattan burjuvazinin aşağıladığı hep emekçi halk olmuştur

Geçmişte de, günümüzde de İslamcı kanat horlananın yalnız kendileri olduğunu yaygınlaştırdılar. Bunun için kendilerine müttefikler aradılar. Zaman zaman da başarılı oldular. Ama 2002 senesinde iktidar olduktan sonra durum değişmeye başladı. İktidarlarını tüm horlananların kurtuluşu gibi lanse etmeyi başardılar. *"Benim başörtülü kardeşime neler yapılmadı"* diyerek başörtüsünü suiistimal ettiler, bayraklaştırdılar, başörtüsüyle kendilerine bir zırh gibi örüp dokunulmazlık sağladılar. Genellikle Müslüman olan Anadolu halkında sanki kendi kimliğini bulmuş, horlanmaktan kurtulmuş, özgürlüğünü elde etmiş izlenimi yarattılar. Özünde Anadolu halkının kazandığı ne bir kimliği ne de özgürlüğü vardı. O hâlâ horlanıyordu, ama farkında değildi. Özellikle AKP iktidarının ilk yıllarındaki iktidara yerleşme dönemindeki göstermelik liberalliği bu ortamın doğmasına yardımcı oldu.

AKP iktidara iyice yerleştikten sonra Kemalist burjuva kanada, liberal ve demokratik aydınlara saldırıya geçti. *"Şimdi baskı yapma, horlama, intikam alma zamanı bizde"* dediler. Bu grupların çoğunu sindirdiler. Sonra sıra halka geldi. Kürtlere saldırdılar, demokratlara, solculara, komünistlere, işçilere, köylülere, esnafa saldırdılar. Erdoğan, Mersin'de *"çiftçinin anası ağlıyor"* diyen bir köylüye *"ananı da al git"* diye hakaret etti, Soma'da 301 kişinin öldüğü maden kazasını protesto eden bir işçiye kendisi bir yumruk, bir diğer işçiye de müşaviri Yerkel tekme attı. Artık kim Erdoğan'ı

protesto eder, eleştirir, karşı gelir, itaat etmez, o düşmandır, her türlü hakarete ve bertaraf edilmeye müstahaktır. Erdoğan güçlendikçe faşist rejimini yerleştirdikçe halka karşı tavırları daha da değişecektir. Tüm faşist rejimlerde olduğu gibi yöneten bir elit ve horlanan, aşağılanan bir halk

anlayışı yerleşecektir, üstün İslami Beyaz Türk ile aşağılanan Zenci Türk anlayışı daha belirgin ortaya çıkacaktır. Bundan muhalif ve diğer Beyaz Türkler de nasibini alacaktır ve almaktadır.

Böhürler, Barlas, Ardıç gibi sözde aydınların halka yönelik hakaretleri Erdoğan'ın yerleştirmeye çalıştığı faşist iktidar ve anlayışının bir yansımasıdır. Bundan böyle halka karşı bu gibi hakaretler sık sık görülecektir. Nasıl Kemalistler kendi egemenliklerini kabul etmeyen herkese saldırdı, onları aşağıladıysa, şimdi de Erdoğan aynısını yapmaktadır. Hem Kemalistlere hem de halka saldıracaktır. Erdoğan faşist tek adam rejimini yerleştirdikçe bu hakaret ve saldırılar artacaktır. Bu Erdoğan'a karşı yığınları harekete geçirme mücadelesinde dikkate alınması gereken yeni bir durumdur. Burjuva aydınının her zaman işlevi egemenleri haklı çıkaracak şekilde onların anlayış ve politikalarını yazıyla savunmaktır. Ama hiç unutulmamalı ki, bugün kanlı bıçaklı olan burjuvazinin bu iki kanadı her zaman Kürtler, komünistler, işçi sınıfı ve emekçiler, devrimciler ve demokratlar söz konusu oldu mu hemen birleşirler.

Vatandaşa "ayı" diyen gazeteci müsveddesi Engin Ardıç

Hiç şüphe yok ki, Kılıçdaroğlu'nun *"kibir abideleri"* dediği bu burjuva aydınları içinde en çirkefi Sabah yazarı Engin Ardıç'tır. On Nisan gecesinde sokağa çıkmak zorunda kalan vatandaşı en bayağı şekilde aşağılayan, ona hakaret yağdıran odur. Engin Ardıç Sabah'taki köşesinde şöyle diyor: *"Yasağı çiğneyen ayıları televizyondan gülerek izlemiyor muyuz? İş bu yasak alt tabaka için konulmuştur. Çünkü hava henüz serin olsa da güzel, baharın ucu göründü, hafta sonu bunları 'zapt etmek' mümkün olamayacaktı. Küçük burjuva yasaklara büyük ölçüde uyum sağladı. Yüksek sosyete, Şeyma hariç, olgun davranıyor. Ama onların evleri de geniştir. Arıza çıkaran lümpen proletaryadır. Virüsün yoğun olarak gözlendiği semtlere bakın, anlarsınız."*

"Ayı", "lümpen", "alt tabaka" diyerek vatandaşı aşağılayan, kendisini dev aynasında gören böylesi bir aydın müsveddesinin ancak kendisi olabilir. Gerçek bir aydın vatandaşın içine düşürüldüğü duruma gülmez, aksine vatandaşı bu duruma düşürenleri suçlar, sorgular. En azından ilan edilecek sokağa çıkma yasağının neden iki saat önceden açıklandığını sorar. Sokağa çıkma yasağının 3-4 çocuklu aileyi 2 odalı evlerinde "zaptetmek" için zorunlu olarak ilan edildiğini söyleyip onları aşağılarken, evleri geniş, bahçeleri büyük olan burjuvaziyi yasaklara çok iyi uyum gösterdi, yüksek sosyeteyi olgun davrandı diye övmek ancak satılık bir gazetecinin, Saray dalkavuğunun, apolegetin işi olabilir.

Engin Ardıç'ın geçmişten de dosyası, sicili kabarıktır. O, Egemen Bağış'ı protesto eden öğrencilere *"p.çkurusu"* diyecek kadar alçalan biridir. Ayrıca Engin Ardıç işçi düşmanı azılı bir antikomünist olarak tanınır. Yalan haber ve makale yazmakta, insanları karalamakta ve hakaret etmekte pervasızdır. Dürüst gazetecilik anlayış ve etiği sıfırdır. Bu Engin Ardıç 23 Ağustos 2010 tarihinde yine Sabah gazetesindeki köşesinde 1930 yıllarından beri TKP Merkez Komitesi üyesi olan ve 1998 yılında hayatını kaybeden Mehmet Bozışık'ı (Boz Mehmet) karalayan, iftiralar atan ve hakaret eden yalan bir makale yayınladı. Yaşamını çalışarak, bir tütün işçisi olarak kazanan Bozışık'ı fabrikatör yapacak kadar alçaldı. O günkü yazısında Bozışık'a şöyle hakaret ediyordu:

"Bir zamanlar 'Boz Mehmet' diye bir adam vardı, 'eski tüfeklerden', gizli TKP üyesi, sıkı komünist. Boz Mehmet aynı zamanda bir fabrikatördü. İzmir'de fabrikası vardı. İşçiyi de üç otuz paraya çalıştırırdı. İşçiler zam istedikleri zaman da onlara şöyle derdi: 'Acele etmeyin... Yakında devrim patlayacak... O zaman bu fabrika zaten sizin olacak... Şimdilik dayanın...'Bu tür yaratıklar beni hep çok eğlendirdiler. Durup durup beni haklı çıkardıkları için de aslında onlara teşekkür borçluyum." Yalan ve iftirada bu

Boz Mehmet (sağda) Halil Cesur, Zihni Anadol ve Ali Alkan'la birlikte

kadar mahir bir adam.

Ömrünü işçi sınıfı davasına, sosyalizm için mücadeleye adamış, bu mücadele uğruna 16 yıl hapis yatmış, işkenceler görmüş, yıllarca sürgünlerde yaşamış, onurlu, başı dik, tütün işçisi sıkı bir komünistti, işçi hakkını yiyen bir fabrikatör yapma becerisini göstermeyi bugüne kadar polis bile aklından geçirememişti. Evet, Boz Mehmet parti görevlisi olarak İzmir'e gitmiştir. Ama o İzmir'de fabrika değil, parti hücresi kurmuştur. Ardıç Bozışık'a yakıştırmaya çalıştığı işçi sömüren komünist fabrikatörlük yalanıyla tüm komünistleri karalamaya, onları böyle bir iş yapacak "yaratık" olarak göstermeye, hakaret etmeye kalkmaktadır.

Bunu yapan kişi gazeteci değil bir provokatördür. Yalancı sahtekârın biridir. Burjuvazinin yalakasıdır. Onun amacı komünistlere çamur atmaktır.

O komünistlere çamur atmayı, kendi sınıfındakilere çamur atmaya benzeyeceğini zannetmektedir.

Ama onun attığı çamur komünistlerde değil, ancak burjuvazide iz bırakır.

Komünistlere attığı çamurla yalnız kendi elini kirletir. Öyle de oldu. O zamanki Sabah Yayın Yönetmeni özür dilemek zorunda kalmıştı.

İşte böyle bir kişi şimdi vatandaşa "ayı", "lümpen", "alt tabaka" diye hakaret ediyor.

Bunlar bu cesareti nereden alıyorlar? "Reis"ten! Vatandaşa şiddet ve hakareti reva gören "Reis" ve çevresinden.

Çiftçiye *"Ana-nı da al, defol git"* diyen, Soma'da madenden işçisine tekme tokat girişen, *"bu milletin anasını belleyeceğiz"* diyen "Reis" ve çevresinden başka ne beklenir.

Ama şu bilinmeli ki, bugün "alt tabaka", "lümpen" diye hakaretler yağdırılan bu sınıf yarın o sarayı "Reis"i ile birlikte onun çevresinin başına geçirecek olan sınıftır.

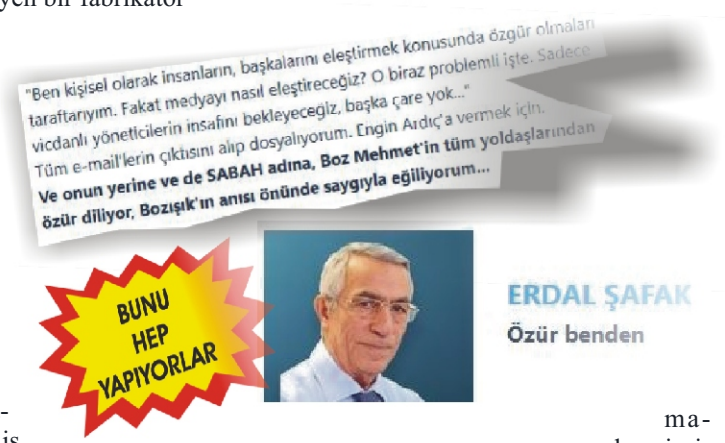

Lenin 150 Yaşında

-Koronadan sonrasına yanıt arayanlara-

LENİN, bundan 150 sene önce 22 Nisan 1870 yılında Rusya'nın o zamanki adı Simbirsk, 1924'den beri Uljanowsk olan şehrinde dünyaya geldi. Marks ve Engels'in devrimci yolunda ilerleyerek Rus ve enternasyonal işçi hareketinin öncülerinden oldu. Devrimci Marksizm'i savunarak Rus ve enternasyonal işçi hareketinde derin izler bıraktı. Emperyalizm çağında işçi sınıfının ve emekçi yığınların mücadelesini başarıyla yürütebilmek için kendisine Devrimci Marksizm'i temel alan devrimci bir partiye gereksinim olduğunu ortaya koydu. Böyle bir partiyi, Bolşevik Partisi'ni Rusya'da kurdu. Bu partiyle Rusya işçi ve köylülerinin Çarlığa karşı iş, ekmek, toprak, özgürlük ve barış mücadelesini, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini örgütledi. Bu mücadele Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile taçlandı. 25 Ekim / 7 Kasım 1917'de Rusya işçi ve köylüleri Lenin ve Bolşevik Partisi öncülüğünde Çarlığın ve burjuvazinin iktidarına son verip iktidarı ele aldılar. Sosyalist devrimi gerçekleştirdiler, proletarya diktatörlüğünü kurdular.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi kapitalist sistemi kökten sarstı, onun dünyada tek başına hükümranlığına son verdi. Artık dünyada sömürücü, baskıcı, yağma ve talancı kapitalist-emperyalist sistemin karşısında sömürüsüz, baskısız, halklar arasında dostluk ve dayanışmacı sosyalist sistem vardı. Burjuva iktidarının karşısında işçi iktidarı vardı. Eski Rusya Çarlığındaki halklar özgürleştiler. Onlar kendi özgür iradeleriyle birleşerek Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ni kurdular. Sovyetler Birliği var olduğu 70 yıl boyunca dünyada devrimin, sosyal ilerlemenin, işçi ve komünist hareketinin, emperyalizme karşı ulusal kurtuluş mücadelelerinin güç kaynağı oldu. Hitler Faşizmi Sovyetler Birliği sayesinde yenildi, dünya faşizm barbarlığından kurtuldu. Sosyalizm dünyaya yayıldı, dünya sosyalist sistemi doğdu. Emperyalist sömürge sistemi çöktü, sömürge ülkeler bağımsızlığına kavuştu. Sovyetler Birliği'nin kurtuluş mücadelesinde ilk desteklediği halklardan biri Türkiye halkıdır. Türkiye Cumhuriyeti varlığını Ekim Devrimi'nin zaferine borçludur.

Ekim Devrimi, Leninci anlayış ve yolun, uluslararası alanda, işçi ve komünist hareketinde doğruluğunun ispatıydı. Dünyada ve her ülkede demokratik ve sosyalist devrimi gerçekleştirmek için tutulacak devrimci yol; Marksist yol, Leninci yoldu. Bolşevik Partisinin yolu idi. Leninci Bolşevik Partisi ol-

madan devrimi gerçekleştirmek mümkün değildi. Lenin'in kurduğu Sovyetler Birliği maalesef 70 yıl sonra çöktü. Bu Marksçı-Leninci yolun yanlışlığından değildi. Tam tersine Marksçı-Leninci teorinin Sovyetler Birliği'nde tam uygulanmamasıydı. Stalin'den sonra gelen yöneticilerin Marksizm-Leninizm'den uzaklaşmaları, küçük burjuva revizyonist, oportünist konumlara gelmeleri, devrim ve sınıf savaşından vazgeçmeleri, sosyalizm kuruculuğunda yaptıkları hatalar reel sosyalizmin sonunu getirmiştir. Marksist-Leninist ilkelerin ardıcıl uygulanıp savunulmadığı yol başarısızlığa giden yoldur. Tüm Sovyet deneyi, özellikle Lenin'in mücadeleleri günümüzdeki demokrasi ve sınıf mücadelesine ışık tutan zengin bir hazinedir. Gidilecek yol yine Marks-Engels ve Lenin'in yoludur. Marksizm-Leninizm bir bütündür onu karşı karşıya getirmeye kalkmak revizyonistlik ve oportünistliktir.

Lenin yaşamı boyunca Marksizm'in devrimci, bilimsel içeriğini, diyalektik ve tarihsel materyalizmi revizyonist ve oportünist Bernsteinlara, Kautskylere karşı savundu. Marks'ın politik ekonomi teorisini geliştirdi, kapitalizmin 20. yüzyılın başından sonra emperyalizm aşamasına yükseldiğini gösterdi. Emperyalizm kapitalizmin en yüksek aşamasıdır. Ekonomik alanda emperyalizmin özü tekelleşmedir ve finans kapitalin oluşmasıdır, yani serbest rekabet kapitalizmin tekelci kapitalizme dönüşmesidir. Politik olarak emperyalizm sömürgecilik ve militarizm, büyük güçler arasında rekabet, silah yarışı ve savaş demektir. Emperyalizm tekelci, asalak, çürüyen ve ölmekte olan kapitalizmdir.

Kapitalizmdeki bu dönüşüm ve değişikliği inceleyen Lenin işçi sınıfının strateji ve taktiği içinde sonuçlar çıkardı.

Lenin'e göre tekellerin oluşmasıyla kapitalist üretim biçimindeki uzlaşmaz çelişkiler öylesine keskinleşir ki, tarihin gündemine dolaysız olarak kapitalizmi yıkıp sosyalizme geçme mücadelesini koyar. Devletle bütünleşen tekelci devlet kapitalizmi sosyalizmden önceki aşamadır, sosyalist devrimin arifesidir. İşçi sınıfı ya sosyalist devrimi gerçekleştirir ya da emperyalizm insanlığın sonu olacak olan barbarlığa gider.

Lenin Ekim devrimiyle bu barbarlığın önünü kesti. İnsanlığın önüne sömürüden baskıdan, barbarlıktan kurtuluşun yolunu açtı.

Ekim Devrimi sayesinde insanlık, tarihinin altın çağını yaşadı. Sovyetler Birliği ve reel sosyalizmin çöküşüyle insanlık yine sosyalizmle barbarlık arasında çıkmazla karşı karşıya kaldı. Reel sosyalizmin çöküşünden sonra emperyalist ülkelerde yaşanan zafer sarhoşluğundan sonra kapitalizmin, liberal demokrasinin dünyanın sonu olmadığı, tam tersine insanlığın başına en büyük bela olduğu tekrar görüldü.

Özellikle 2008 dünya ekonomik krizinden sonra insanlar yeniden *"Marks,*

Engels, Lenin kapitalizm ve emperyalizm hakkında ne düşünüp, yazdılar?" diye sormaya başladı. Yeni bir dünya arayışına girdi. Ama bu dünya sosyalizmden başka bir dünya değildi. Ama burjuvazinin ideolojik saldırısı altında olan insanlar henüz reel sosyalizmi inceleyip gerekli dersleri çıkartamadığı için bu yeni dünyanın yine sosyalizm olduğu sonucunu çıkaramıyordu. Kapitalizm çemberini kıramıyordu. Kapitalizm çemberini kırmanın yolu ise bundan 100 sene önce olduğu gibi Lenin'in yolu idi. Emperyalizm koşullarında burjuva iktidarını yıkıp yerine sömürüsüz, baskısız, barışçıl, hümanist bir toplum için mücadele edecek olan işçi sınıfı ve emekçilerin bu mücadeleyi yürütebilmeleri için onların Marksçı-Leninci Bolşevik bir partiye ihtiyaçları vardır. Bu parti bugün Lenin dönemindeki çok daha elzemdir.

İnsanlık korona virüs pandemisi altında yaşıyor. Salgın insanların tüm yaşam alanlarını etkiledi.

İnsanlar eve kapanmak zorunda kaldı. Temel demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlandı. Üretim büyük ölçüde durdu. Bu pandemi kapitalizmi iyice sarstı, onu yeni ve derin bir krizin içine itti. Tüm toplum bir krize girdi.

Herkes şimdiden korona pandemisi sonunda toplumun, ülkesinin ve dünyanın nasıl bir dünya olacağını soruyor. Herkes, Trump'tan Erdoğan'a, Merkel'den Macron'a, yazar ve düşünüründen, sokaktaki vatandaşa kadar herkes korona salgınından sonra *"dünya eski dünya olmayacak"* diyor. Ama *"dünya nasıl olacak?"* sorusuna verilen cevaplar ise gerçekle, istek arasında ayrılmaktadır. İnsanlar daha adil, daha demokratik, daha dayanışmacı, daha barışçıl, sömürüsüz baskısız bir dünya istemektedir. İsmini koymasa da, "sosyalist" bir dünya istemektedir.

Ama bunun bu kapitalist, emperyalist dünyada gerçekçi olmadığını görüyor ve karamsar bir tablo çiziyor.

Korona sonrası dünya daha otoriter, daha baskıcı, daha faşist iktidarların hüküm sürdüğü, doğanın ve çevrenin daha çok talan ve yağma edildiği bir dünya olacaktır.

İnsanlar yeniden ya barbarlık, ya sosyalizm ikilemiyle karsı karsıya kaldığını görüyor, ama bir şey yapamıyor, aciz duruma düşüyor.

Neden düşüyor? Örgütü yok, yol göstereni yok. İnsanlar bugün korona salgını koşullarında bundan 100 küsur sene önceki Lenin'in karşı karşıya kaldığı sorunla karşı karşıyadır.

Lenin'in yaptığı gibi Devrimci Marksist Teori ışığında yeniden toparlanıp ayağa kalkmadan, yeni tip LENİNCİ BOLŞEVİK PARTİ kurmadan bu çaresizlikten kurtuluş yoktur.

Aksi takdirde önümüzde bizi bekleyen barbarlıktır.

AÇIKLAMA: 4 Nisan 2020 Ermeni Soykırımı'nın 105. Yıldönümü

24 Nisan tüm dünyada "Ermeni Soykırımı'nı Anma Günü"dür. Bugün Türkler için de tarihleriyle yüzleşme ve hesaplaşma günü, onca acılar çektirdiği halklardan özür dilediği gün olması gerekirdi. Ama Türklerin büyük çoğunluğu hâlâ kendi adına tarihinde işlenen katliamlarla, soykırımlarla yüzleşmeyi maalesef reddetmektedir. Küçük bir azınlık olsak da, biz devrimciler, ilericiler, demokratlar, sosyalist ve komünistler bu yüzleşmeyi yapmak zorundayız. Yaklaşık 20 yıl öncesinde bu yönde atılmaya başlanan adımlar daha da ilerletilmelidir.

24 Nisan Türkiye tarihinde utanç verici kara bir gündür. 24 Nisan 1915 Osmanlı Devleti'ni yöneten İttihat ve Terakkici katillerin İstanbul'da 250 Ermeni aydınını toplatıp yok edilmek üzere Ankara'ya, İç Anadolu'ya sürdükleri gündür. Bu tarihten sonra 1 milyondan fazla Ermeni Suriye çöllerine "tehcir" edilmek üzere toplatıldı. Tehcir sırasında erkek, kadın, çocuk, genç, yaşlı demeden yarım milyonla 1 ,5 milyon arasında Ermeni katledildi. Yüzlerce kilometrelik yollarda açlıktan ve susuzluktan ölüme terk edildi veya gaddarca öldürüldü. Mallarına, varlıklarına el kondu. Kurtulabilenler Avrupa'ya, ABD'ye, Latin Amerika'ya kaçtı. Kaçamayanlar zorla Müslümanlaştırıldı ve Türkleştirildi. Yaşananlar bir halkın yok oluşu, bir insanlık dramıydı. İnsanlıkla bağdaşmayan bir barbarlıktı. Ermeni halkına çektirilen acılar tarif edilemez ölçüde büyüktür, Bu katliam, 20. Yüzyılın en büyük soykırımlarından biridir. Halkımızın bu soykırımla yüzleşmesini sağlamak biz demokrat ve komünistlerin üzerine düşen en büyük sorumluluktur.

24 Nisan 1915 yalnız Ermeni halkına değil, Anadolu'daki diğer Hıristiyan halklara: Pontus Rumlarına, Asuri ve Süryanilere, Ezidilere karşı işlenen katliamların, soykırımların da hız kazandığı bir tarihtir. Daha Sultan Abdülhamit döneminde Anadolu'nun doğusunda yaşayan Ermenilere ve Hıristiyan halklara karşı katliamlar yapılmış, malları ve varlıkları yağmalanmıştır. Bu katliamlar gelecekteki soykırımların habercisiydi. Çökmekte olan Osmanlı İmparatorluğu'nun milliyetçiliği kabarmaya başlamıştı. İttihatçı liderleri Anadolu'yu sadece Türklere ve Müslümanlara vatan yapmak için etnik ve dinsel „temizlik" planları yaptılar. I. Dünya Savaşı sırasında bu "arınma" operasyonlarını İttihat ve Terakki yönetimi 24 Nisan 1915'de Ermenilerle başlattı. Bu plan daha sonra devam ettirildi.

Türkiye'nin demokratikleşmesi ve özgürleşmesi Ermeni ve diğer halklara karşı işlediği soykırımlarla yüzleşmekten geçmektedir. Bütün bu soykırımları lanetleyelim, bu halklardan özür dileyelim, onların acılarını paylaşalım. Hem ülke içinde, hem dışarıda komşularımızla barış, dostluk ve dayanışma içinde yaşamanın yolunu açalım.

TKP 1920 www.tkp-online.com

ÇAĞRI! Haydi, Bir Mayıs'ta balkonlara ve pencerelere!

Korona pandemisi nedeniyle sokağa, meydanlara çıkamadığımız bir dönemde 1 Mayıs'ı evlerde, sosyal medyada coşkuyla kutlayalım!

Salgın koşullarında çalıştırılmaya son!

Salgın nedeniyle işten çıkartılanlara işsizlik fonundan aylık bağlanmalıdır!

Sadaka istemiyoruz!

Korona salgınının ekonomik yükünü işçiler değil, patronlar ödesin!

Korona sonrasında neoliberal düzene son, demokratik bir düzen!

1. Sayfadan Devam

ULUSLARARASI işçi ve emekçilerin birlik ve dayanışma, toplumsal, sosyal ve ekonomik haksızlıklara karşı mücadele ve protesto günü olan Bir Mayıs'ı bu yıl dünya işçi ve emekçileri korona pandemisi nedeniyle özgül koşullarda, daha çok sosyal medyada gerçekleştirilecek gösteriler ve programlarla kutlayacaklar. Ülkemizde de DİSK, KESK, TMMOB, TTB korona salgını nedeniyle Bir Mayıs'ı, tarihte ilk kez kitleler halinde kentlerin merkezi meydanlarında bir araya gelerek değil, sosyal medyada buluşarak, sosyal medyada yayınlanacak 'Bir Mayıs mitingi' ile kutlayacaklarını, meydanları ve caddeleri 1 Mayıs afişleriyle donatıp, ses ve görüntü araçlarıyla 1 Mayıs coşkusunu meydanlara taşıyacaklarını açıkladılar. İşçi ve emekçileri balkonlarını ve evin duvarlarını talepleriyle donatmaya ve evlerin balkon ve pencerelerinden 1 Mayıs marşını okumaya çağırdılar. Komünistler ve devrimciler, demokratik güçler DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin bu çağrısının gerçekleşmesi için kendi çevrelerinde var gücüyle çalışmalıdırlar. İşçi ve emekçilerin halkın sağlığını, işini ve geçimini merkeze koyan yeni bir toplum düzeni için gür sesini sokaklara taşırmalıdırlar.

Korona pandemisi neoliberal kapitalist sistemi kökten sarstı. Kapitalizmi şimdiye kadar görmediği bir krizle karşı karşıya bıraktı. Korona krizi kapitalizmin insanlığın hiçbir sorununu çözemeyeceğini, bir barbarlık sistemi olduğunu tüm çıplaklığı ile bir kez daha ortaya koydu. Kâr hırsıyla hastanelerin, su, gaz, elektrik, ulaşım gibi sosyal ve toplumsal alanların özelleştirilmesinin ne kadar yanlış olduğunu gösterdi. İnsanlar "hiçbir şey korona krizinden öncesi gibi olmasın" diye neoliberal kapitalizme karşı tepkilerini açık dile getirmeye başladılar. Ama bunu henüz bir güce dönüştüremediler. Bunun için işçi sınıfının ve emekçilerin örgütlü öne atılması gerekmektedir. Bu Bir Mayıs'ta korona pandemisi sonrasında daha sosyal, daha özgür, daha barışçıl, daha demokratik yeni bir toplum düzeni için sesimizi yükseltelim. Korona sonrası için bir başka adla bir başka kapitalist düzene olanak vermeyelim.

Ne var ki, Türkiye'de korona pandemisi altında "ezilen" kapitalizm ortaya çıkan krizin yükünü işçi ve emekçilerin üstüne yıkarak, devletin desteği, halkın parasıy-

la krizden çıkmaya, kozmetik reformlarla eski aşırı kâra dayalı sömürü ve baskı düzenini devam ettirmek istemektedir. Pandeminin atlatılması için tüm halkın en az iki hafta evde karantinada kalması, zorunlu çalışma alanları dışında tüm işyerlerinin kapatılması, işçilerin ücretleri ödenerek izinli sayılması gerektiriyordu. Amacı patronları memnun etmek olan faşist Erdoğan rejimi işyerlerini kapatmadı, ölümleri pahasına işçileri çalışmak zorunda bıraktı. Sokağa çıkma yasağı 65 yaş üstüne ve 20 yaş altına getirildi. Ama 20 yaş altında olup çalışmak zorunda olan gençler ve çocuklar hemen yasaktan muaf tutuldular. Salgın hastalık altında zor koşullarda işçileri çalıştırdılar. Artan üretim baskısıyla birlikte kuralsızlıklar da arttı, pandeminin gerektirdiği maliyet nedeniyle işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmadı. Covid-19-Virüs işyerlerinde çığ gibi yayıldı. 11 Mart-10 Nisan arasında, bir ayda 159 işyerinde 855 işçinin testi pozitif çıktı, virüs nedeniyle 52 iş cinayeti yaşandı. Virüsün tespit edildiği işyerlerinin çoğunda çalışmaya devam edildi, 81 işyerinde ise işçilerin çoğu işten çıkarıldı. Pandemiyi "fırsat" bilen iktidar ve patronlar turizm ve otel işkolunda, inşaatta, AVM'lerde birçok işçinin işine son verdiler. İşten atılmak demek, aç kalmak demektir. İşten çıkartılan işçilerin İşsizlik Sigortası Fonu'ndan en düşük 1752 Lira aylık alma olanağı varken, hükümet bir yasayla bunun önünü kesip "devlet işsizlere yardım ediyor" diye ayda 1177 lira vereceğini açıkladı. Çünkü Erdoğan İşsizlik Fonunda biriken 131 milyar lirayı çoktan tahvile çevirerek iç etmişti. İşsizlere sadaka, emeklilere kolonya dağıtan Erdoğan ise patronlar için 100 miyar liralık bir yardım paketi hazırladı.

Erdoğan'ın ve patronların niyeti açık. Salgından sonra faşist rejimi, sömürü ve talan düzenini devam ettirmektir. Erdoğan *"Koronadan sonra Türkiye aynı Türkiye olmayacaktır, daha güçlü olacaktır"* diyor. Onun güçlü dediği Türkiye ekonomisi güçlü, demokratik, bölgede ve dünyada saygın bir Türkiye değildir. Dolar karşısında parası pul olan, döviz sıkıntısı içinde kıvranan, otoriter, komşularıyla savaş içinde olan bir Türkiye güçlü olamaz. Erdoğan'ın güçlü dediği Türkiye kendi faşist tek adam rejiminin güçlendiği, otoriterliğin, baskının, keyfiliğin, komşularına karşı saldırıların arttığı Türkiye'dir. Korona pandemisini "Allah'ın bir lütfu", bir fırsat sayan Erdoğan pandemiyi muhalefeti, gazetecileri, aydınları ve demokratik güçleri iyice susturmak için kullanmaya başladı. Birer OHAL haline gelen sokağa çıkma yasaklarıyla, temel hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasıyla toplumu tek sesli bir kalıba dökmeye çalışmaktadır. Daha önce Kürt illerinde yaptığı kayyım atamalarını şimdi Batıda fiilen CHP'li belediyelere de uygulamaktadır. Yerel yönetimleri tamamen işlevsiz hale getirmek, ülkeyi "dikensiz gül bahçesine" çevirmek istemektedir.

Millet korona derdine düşmüşken, bunu fırsat bilen Erdoğan Libya'da, Suriye-İdlib'de Araplara, ama özellikle de Rojova ve Başur'da Kürtlere saldırıyı arttırdı.

Rojova'nın bir bölümüne iyice yerleşmeye çalışırken, aynı anda Barzani ile anlaşarak Başur'un bir bölümünü de işgal etmeye çalışmaktadır. Yeni Osmanlı yayılmacılığını Kürt düşmanlığı ile götürmektedir. Erdoğan Türkiyesi Ortadoğu'nun çıbanı olmaktadır. O korona salgınını kullanarak bir yandan ülkedeki son demokrasi artıklarını yok etmekte, diğer yandan da Kürtlere ve Araplara saldırarak hem Türkiye içinde hem dışarıda komşularla eşit, özgür, barışçıl, demokratik birlikte yaşamın temelini dinamitlemektedir. Bu 1 Mayıs'ta demokratik hak ve özgürlükleri savunalım, Erdoğan'ın savaş politikasına karşı çıkalım. Yalnız korona pandemisinin yükünü değil savaşın yükünü de Erdoğan işçi ve emekçilerin omuzlarına bindirecektir. Her atılan kurşun cephede can yakıyor, çarşıda, pazarda da zam, pahalılık ve yeni vergilerle cepleri yakar.

Korona pandemisi işçi emekçilerin, demokratik güçlerin mücadelesini oldukça köstekledi. Mitingler, protestolar, yürüyüşler yapılamıyor. Caniler serbest bırakılırken siyasi tutuklular serbest bırakılmıyor. Kürtler, demokratik güçler üzerinde devlet terörü artıyor. Bu 1 Mayıs'ta yükselen sesimizle bu sessizliğe bir son verelim. Erdoğan'a her şeye muktedir olmadığını gösterelim.

Erdoğan'ın faşist rejimine son verip tüm Türkiye halklarının eşit, özgür, özerk demokratik bir Türkiye'de barış içinde yaşamaları bizlerin ellerindedir.

Yaşasın Bir Mayıs!

TKP 1920
www.tkp-online.com

PANDEMİ GÜNLERİ

Deniz ALTINER

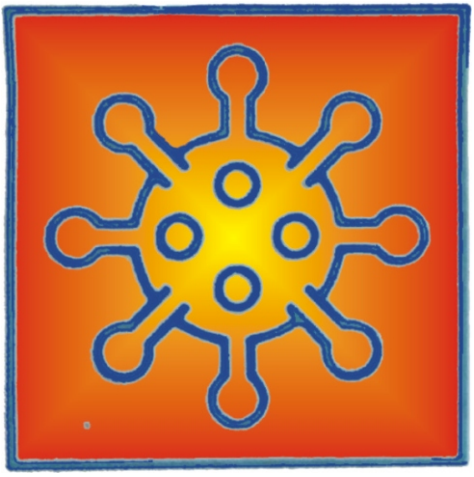

ÇİN'in Wuhan kentinde başlayıp hemen hemen her ülkeye yayılan koronavirüs pandemisinin sonucu olarak dünyada karantina altında yaşayan iki milyar insan var. Bu dünya nüfusunun dörtte biri. OECD, karantina devam ettiği sürece neredeyse tüm ekonomik faaliyetlerin ortalama %25 azalacağını tahmin ediyor.

Korona virüsü, zaten durgunluk içinde olan kapitalist ekonomileri derinden yaraladı. Ekonomistler ve politikacılar güvenli sığınaklar bulmakta zorlanıyorlar. Küresel planda kapitalist ekonomiler kesintiye uğrayıp 'besin kaynaklarından' mahrum kalırken, ekonomik kriz petrol taleplerinde çöküşe yol açarak günde 20 milyon varile kadar inmiştir. Varış yeri olmayan petrol tankerleri Basra Körfezi'nde yatıyor. Bu dünyada eşi benzeri görülmemiş bir düşüşe işaret ederken; büyük ölçüde üretimin düşmesi, ulaşımın, seyahatin, turizmin donması, şu an kapitalizmin durduğu gerçekliği yansıtmaktadır.

Aynı zamanda, korona krizi dünyanın bazı bölgelerinde bir gıda krizine neden olabilecektir. Çünkü büyük gıda üreticisi ülkeler gıda ihracatına kısıtlamalar getirmektedirler. Dünyanın en büyük buğday ihracatçılarından biri olan Kazakistan, buğday ihracatını yasaklarken, dünyanın üçüncü

büyük pirinç ihracatçısı olan Vietnam'ın pirinç ihracatını yasaklamasından sonra, Çin'in yetkilileri pirinç istiflemeye karşı uyarıda bulundu. Yaygın karantina ve bunu izleyen ekonomik kriz, özellikle Türkiye gibi temel gıdalarda kendi kendine yeterli olmayan ülkeleri etkileyecek olan gıda arzını tehlikeye atma riskiyle karşı karşıyadır.

Korona salgını sonrası dünya bildiğimiz dünyadan çok farklı olacak. Doğal olarak virüs sağlık sistemleri ve politikalarındaki krizi ortaya çıkarırken, silahların insanları koruduğu, barışı sağladığı ve güvenlik oluşturduğu gibi uygarlığın en yıkıcı mitlerinden birini de deşifre etti. Dünyanın en iyi milyonlarca beyni ölümcül silahlar geliştirirken, emperyalist hükümetler, kendi yayılmacı politikalarının yarattığı askeri tehditlere hazırlık için trilyonlarca dolar harcadılar. Hiçbir iktidar insan sağlığı ve toplumu salgın hastalık gibi insanlığı tehdit eden güvenliğe öncelik vermediler, kamu kurumlarını sermayeye teslim ettiler. Virüs karşısındaki panikleri iflas eden militarist güvenlik politikalarının başarısızlığını örtbas etmek için bir girişim olarak da görülebilir.

Hepimiz aynı gemide değiliz

İktidarlar her gün, virüsün herkese eşit uzaklıkta, hepimizin aynı gemide olduğunu, bizi çok önemsediklerini hissettirerek çok dikkatli olmamızı, sosyal mesafeyi korumamız gerektiğini bıkmadan usanmadan tekrarlıyorlar. İktidarlar, güvertedeki sermayeye can simitleri atarken, geminin altını hınca hınç dolduran milyonlarca işçiyi, emekçiyi açlığa ve ölüme terk ediyor, virüsün zengin fakir ayrımı yapmadığı gibi koskoca bir yalana sarılıyorlar. İstatistikler ilkokul mezunu, fiziksel olarak zayıf insanların virüse yakalanma oranını %27,8 olarak saptarken, bu oran daha uzun eğitime sahip insanlarda ancak %4'ü buluyor ve gerçeğin nasıl manipüle edildiğini gösteriyor.

Korona virüsü işçi ve emekçilerin yoğun yaşadığı İstanbul Bayrampaşa, Esenyurt gibi semtlerde binlerce emekçinin canını alırken, Erdoğan'ın tek adam rejimi görülmemiş bir hızda sermayeyle yakın işbirliği ile -nüfusun ezici çoğunluğunun işsiz, aç, canlarını kaybetmeleri pahasına- onları kurtarıp, zenginleştirirken, yerel yönetimlerin başarıyla virüsle mücadelesini, halka yardım ulaştırmalarını engelleyerek, milyonu aşan virüs vakalarını ve vakalarla orantılı ölümleri halktan saklayarak, *"Hâkimiyet kayıtsız şartsız Erdoğan'ındır!"* imajını faşist yöntemlerle sağlamlaştırmaya çalışıyor.

Korona virüsü nedeniyle son 3.5 ay boyunca dünya genelinde ölüm sayısı 200.000'i geçerken, Türkiye'de de bir milyonu aşan virüs vakalarıyla, on binleri bulan can yaşamını kaybetti. Faşist iktidarlar hariç, çağdaş yaşamda hiçbir fenomen, hareket özgürlüğü de dahil olmak üzere neredeyse ışık hızında alınan kararlarla bir dizi özgürlüğü askıya almamıştı. Korku, insanların demokratik haklarından vazgeçmek gibi bir istek yaratabilir, ancak cehenneme giden yol genellikle iyi niyetlerle döşenmiştir. Virüs bulaşını önlemek gerekçesiyle kamu yararına demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlayan iktidarların cumhurbaşkanları, başbakanlar, sağlık bakanlarının yanı sıra polis, jandarma ve diğer makamların bize, halka ne kadar önem verdikleri, bizi ne kadar korumak istediklerini beyan etmelerine karşın; vatandaşa gelmeyen maskeler, sosyal mesafenin mümkün olmadığı iş koşulları; virüsü yeniden üreten işçiler, emekçilerle kapitalizmin ahlaksızlığı gözler önüne bu kadar serilmemişti. Bulaşı önlemek için, üretimi durdurmayan iktidarın sözcüsü İbrahim Kalın, *"üretimi durduramayız"*derken haklı olarak bu, Marx'ın emek değer teorisini kanıtlamanın korkunç bir yoludur, yani *"Değil bir yıl, birkaç hafta için bile olsa çalışmayı bırakması halinde, bir ulusun yok olacağını her çocuk bilir."* (Marx, Kugelmann, Londra, 11 Temmuz 1868).

Zayıf, kırılgan, dışa bağımlı, yabancı sermayenin her an gitmeye hazır olduğu bir ekonomiye sahip olan Türkiye'nin AKP'li Cumhurbaşkanı Erdoğan'da bunu iyi bilmektedir, ölümüne işçileri çalışmaya zorlamaktadır.

Gerçek virüs emperyalizm; onun militarist, saldırgan, yayılmacı politikalarıdır

Pandemi tradejisini hafife almak değil ama ABD yaptırımları nedeniyle 40.000 Venezuelalının öldüğünü, 2011 yılından beri Suriye'de Türkiye'nin de içinde olduğu emperyalist savaşla kaybedilen yaşamların 400.000, Irak Savaşı ve 13 yıllık yaptırımların maliyetinin en az 1 milyon sivilin yaşamı, Afganistan ve Pakistan'daki savaşların en az 875.000 yaşam demek olduğu ve her gün 20.000'den fazla insanın açlıktan öldüğü de eklenirse insanlığı her gün öldürenin virüs değil, virüslerin de çıkış nedeni, yaratıcısı, başı olan, doğayı mahveden emperyalizm-dir. Virüs, korona virüsü bir tehlikedir, ama insanlık için esas büyük tehlike, esas gerçek tehlike emperyalizm virüsüdür.

Toplumları tehdit eden bu gerçek emperyalist virüs hassas güdümlü füzeler, nükleer silahlar üreten, onlarca yıldır savaşan ve uzaya üsler kuran ve bunun için gereken her şeyi depolayan, bu uğurda trilyonlar harcayan emperyalist ülkeler; işçileri, emekçileri, yaş-lıları, sağlık emekçilerini korumak için maskeler, eldivenler, dezenfeksiyon, koruyucu giysiler, termometreler, test kitleri veya yeterli temel sağlık malzemelerini depolamadılar. Sağlık sistemlerini kamusal alandan çıkararak sermayeye peşkeş çektiler. Bugün gelinen noktada doğaları gereği kapitalist ülkeler birbirlerinin sağlık malzemelerine barbarca, vahşice el koyarak ne AB dayanışmasını ne de geminin güvertesinde beraber yolculuk yaptıklarını hatırladılar.

"Vatandaşlarımızın 'sağlığı, güvenliği için' uğraşıyoruz" diye örtülen bu militarist yığılma, dünyada gerçekten ortak bir insani güvenliğimiz olmadığını gösterdi. Korona virüs sonrası bu militarist politikalar; vatandaşların insani güvenliği, sağlığı uğruna harcanan askeri harcamalar daha çok göze batacak, emperyalizmin saldırgan politikaları, askeri güce sahip olmayan İzlanda ve Kosta Rika gibi ülkelerin korona virüsünden çok az etkilendiği daha net görülürken, Türkiye gibi saldırgan ve yayılmacı ülkelerin pandemiden etkilendiği daha açık ortaya çıkacaktır. BM'lerin *"korona pandemisi nedeniyle bölgesel savaşlar, askeri çatışmalar dursun"* demesine rağmen Türkiye Ortadoğu'da savaşı sürdüren ülkelerin başında geldi. Rojova'da, Başur'da korona pandemisine karşı mücadele eden Kürtlerin üstüne bombalar yağdırdı. Kürtler için koronadan daha büyük tehlikenin Türk militarizmi ve emperyalizmi, faşist Erdoğan'ın Suriye ve Irak'taki yayılmacı politikası olduğu görüldü.

Korona virüs krizinden önce; Avrupa'da yeni soğuk savaş belirtileriyle Nato ve Rusya arasında artan gerilim, Çin ile ekonomik bir savaş sürüyordu. Fakat çok fazla acıya, ölüme ve işgücünün heba olması, üretimlerin kilitlenmesi, hayatın durması ve bir dönüm noktası olması nasıl mümkün olabildi?

Daha birkaç hafta önce NATO ve ABD "Defender 20 Tatbikatları"nda askerlerde

korona virüsü olması nedeniyle Finlandiya ve Norveç askerlerini geri çektiler. Almanya da, ABD'nin direk inisiyatif aldığı bu tatbikatı halkın ve barış hareketinin baskısı sonucu durdurmak zorunda kaldı. Ancak, Amerika çok büyük miktarlardaki savaş malzemesini Almanya'ya depoladı. Almanya'da virüs nedeniyle iki kişinin bile bir araya gelmesi engellenir, salgın hastalıklarda asker-lerin taşıyıcı özelliği de bilinirken, 37.000 askerin bir arada bütün Avrupa'ya virüs saçması anlaşılır değildir. Amerikan savaş gemisi virüsleri saçarak, savaş malzemelerini -'bir yerde kullanılmak üzere; belki bir daha ki sefere Rusya'- Almanya'ya bırakarak geriye döndü. NATO ve ABD Koronadan daha çok dünyanın yaşanır bir yer olmasına büyük bir tehdit olmaya devam ediyorlar.

Wollfang İschinger

Yine NATO 56. Güvenlik Konferansı, üye ülkelerle Münih'te yapıldı. Emperyalist güçlerin dünyayı yeniden paylaşımında gerginlikler tırmanmaya başladı. Konferansın açılışında *"büyük hükümetler arasındaki savaşların geçmişe dayanması gerekmez... Bu yoğun rekabet büyük olasılıkla, büyük güçler arasında bir savaşa neden olacaktır"* dendi. Emperyalist güçler, savaşa hazırlıklı olma konusunda hemfikirler, ancak hedefin, 'düşman'ın kim olacağına dair şimdilik aynı fikirde değiller. Konferansın başında Almanya, Fransa ve İngiltere Amerika'nın Çin telefon şirketi Huawei'nin ülkelerine girişini yasaklama taleplerine boyun eğmeyeceklerini bildirmeleri üzerine bir dizi ABD'li yetkili zorbalık taktikleriyle NATO güçlerinin ABD'nin Çin düşmanı politikalarına katılmaları yönünde baskı yaptılar. Toplantı boyunca ABD ve 'kağıt üzerindeki' Avrupalı müttefikleri arasında derin bir kargaşa ve kriz atmosferi hâkimdi. Konuşmasında ana teması 'Batısızlık' olan konferansın lideri Wollfang İschinger *"Batı'nın ciddi dertleri var"* diye başlayan raporunda Amerikan hegemonyasının bozulmasını, ABD ve Avrupa arasında artan çatışmalara ve sağafaşizme doğru bir kayış ve uluslararası normlarda çürüme olduğu saptamasını yaptı. Devamla rapor: 'çatlaklar', 'Batının kendi içindeki dağınıklığı, İran anlaşması, Baltık Denizi boru hattı projesi, NATO'nun savunma giderleri ve Atlantik (transatlantik) ötesi ticarette dengesizlikler gibi konuları içerdi. Tüm bu anlaşmazlıklara rağmen Konferans Batının Çin ve Rusya'ya karşı bir savaşın kaçınılmazlığı anlayışını yerleştirmeye çalıştı.

Dünyanın yeniden paylaşımı

Sovyetler Birliği'nin 1991'de dağılmasından sonra ABD dünyayı askeri güçle yeniden biçimlendirmeye çalıştı. Emperyalistler Sovyetler'in dağılmasını, bağımsızlığın yenilgisi olarak değerlendirmeye dilleri varmadığı için "sosyalizmin yenilgisi" olarak ilan ettiler. Dünyanın yeniden emperyalist paylaşımı Körfez Savaşı ile başladı. Savaş sonrası dönem post-koloniciliğin sonuydu. Kriz ilerledikçe, emperyalist devletler, nispeten politik olarak bağımsız olan devletler üzerinde hem stratejik kaynakları hem de pazarı kontrol etmek

üzere eski koloni sahiplerini rol almaları için zorladılar ve savaş açtıkları bu ülkelerin bağımsızlıklarını yok ettiler.

Acımasız, zalim bir yasallık iddiasıyla Irak'a saldırarak işgal eden emperyalistler, 2.dünya Savaşı öncesi oralarda olan ülkeler aynı gerekçelerle geri kalmış ülkeleri işgal ettiler.

Dünya işçi sınıfı hızla emperyalizme karşı savaş karşıtı barış hareketi yaratmalıdır

ABD Emperyalizminin girişimleriyle emperyalist güçlerin yol açtığı savaşlar, sadece çok büyük insan felaketine sebep olmamış, aynı zamanda ABD için de bir felaket olarak sonuçlanmıştır. 1992 yılından beri ABD'de Pentagon politikalarını belirleyen politikacılar, hem müttefiklerin, hem de rakiplerin ABD'nin ezici biçimde militarist üstünlüğünü kabullenmeleri üzerineydi. Ama 21. Yüzyılın başından beri dünyada ekonomik üstünlüğünü "kaybetmeye" başlayan ABD bunu militarist üstünlük stratejisi ile dengelemeye çalışmaktadır. ABD'nin artan askeri gücü sayesinde eylemleri ile dünyanın değişik bölgelerinde rakipler yarattığı gibi, düşmanlar da ortaya çıkardı. Hedefine Uzakdoğu'da Çin'i, Avrupa'da Rusya'yı, Ortadoğu'da İran'ı koydu. Bu yüzden militarist üstünlük politikasını gütmek daha tehlikeli bir hale geldi. Bir 3. Dünya savaşı tehlikesi doğurmaktadır.

Her ne kadar son yıllarda ABD emperyalizmi kanlı bir dizi savaşlar yaratarak, birbiri ardına felaketlere neden olurken, karakteristik bir kibirle, yeni savaş biçimleri ve tehditlerle kendisini ortaya çıkan krizden kurtarmaya çalıştı. Ama muhtemelen bu jargon sadece yeni felaketlerin, işgallerin habercisi oldu. Emperyalist güçlerin dünya savaşı hazırlığı, insanlık için büyük bir tehlike olarak dünya işçi sınıfına güçlü bir savaş karşıtı, barış hareketi yaratma görevini dayatmaktadır.

Günümüzde ve gelecekte, çevreyle ilgili birçok küresel sorunla ilgili bilgilere ve büyük uluslararası 'başarısız' konferanslara rağmen, bu sorun Korona krizi ile adından söz edilmez oldu ama milyonlarca çevrecinin çekemediği dikkati 'katil' virüsler gerçekleştirdi. Korona kriziyle birlikte üretimin yavaşlaması, fabrikaların durması doğanın silkelenmesi, kendine dönmesiyle, onca konferansın, protestoların yapamadığını; çevre katillerini de deşifre etti.

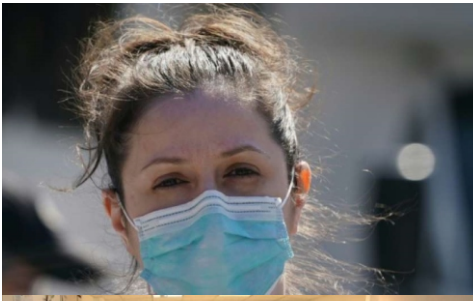

Korona virüsüne karşı korunması ve tedavileri için, işçi sınıfının, özellikle sağlık emekçilerinin çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi, herkes için sosyal ve maddi yaşamın yükseltilmesi, işsizliğe karşı önlem alınması talepleri gündemdedir. Ama aynı anda korona sonrası için demokratik bir toplum talebi yükseltilmelidir. Şu anda burjuvazinin lehine birikmiş değerler yeniden dağıtılıyor. Şimdi ve Korona sonrası sıkışacak yaşamın faturası işçi ve emekçilere değil sermayeye çıkarılmalı ve bu talep yükseltilmelidir. Bütün değerleri yaratan işçi sınıfına karşın kapitalizm yıkıcıdır ve salgın öncesi zaten krizde olan kapitalizmin krizi daha da ağırlaşacaktır. İşçi sınıfının savaşçıları, onun sonunu getirmede, tarihsel yerini almasında yardımcı olmayı planına koymalı ve savaşını bu yönde hızla örgütlemelidir.

23 Nisan'ı kutladıktan sonra 24 Nisan anılmazsa Türkiye özgürleşip demokratikleşemez, Faşist diktatörlüklerden, Saray rejimlerinden kurtulamaz!

1. Sayfadan Devam

Egemenliğin tek hükümran olan padişahtan, Osmanlı Hanedanlığı'ndan millete geçmesinin başlangıç tarihi olarak halkın geniş katılımı da anlaşılır bir olgudur. Halk bu coşkulu katılımıyla yalnız Meclisin 100. Yıl'nı kutlamadı, aynı zamanda egemenliği yeniden tek elde, tek adamda, "saray"da toplamak isteyen, milletin iradesi olan Meclis'i hiçe sayan Erdoğan'ı protesto etmek istedi, egemenliğine sahip çıkacağını gösterdi.

Bu coşkunun altında yatan, ama üzerinde konuşulamayan bir burukluk vardır. Halkın bir kısmı kendini bu egemenliğin sahibi olarak görmemektedir. 100. Yıl'da en azından bunun nedenini sormak ve sorgulamak gerekirdi. Daha Meclis açılırken 1920'de halkın bir kısmı, Hıristiyan ahali dışlanmıştır, Meclis açıldıktan sonrada Suphiler katledilip komünistler ve halk iktidarını savunanlar dışlanmıştır, daha sonra halife yanlısı Müslümanlar, en sonunda da başta Kürtler ve Çerkesler olmak üzere Türk olmayan veya türkleşmeyen Müslüman halklar dışlanmıştır. Ordusu bu Meclis'e karşı darbeler yapmış, lağvetmiş, vesayet altına almış, en sonunda da bombalamıştır. Bu Meclis kendi başbakanını, Menderes'i ve iki bakanını asmıştır, kendi geleceği olan antiemperyalist gençliğin liderlerini Deniz'i, Hüseyin'i, Yusuf'u idam etmiş, Çayan'ı katletmiştir. Bu meclis adına işlenen cinayetlerin, suçların listesi kabarıktır. Bir asır sonra 100. Yıl kutlaması yapan bir Meclis'in kendi geçmişiyle bir yüzleşmesi gerekirdi. Meclis'in açılış felsefesinde yatan, üstü sürekli örtülen ve bugün karşı karşıya olduğumuz sorunların temelini oluşturan bu konularla yüzleşilmeden Türkiye'nin özgürleşmesi ve demokratikleşmesi, faşizan otoriter rejimlerden kurtulması mümkün değildir.

Hıristiyanları dışlayan Türk ve Müslümanların Meclisi

23 Nisan 1920, çökmekte olan Osmanlı İmparatorluğu yerine Türklük ve Müslümanlık üzerine yeni bir Türk ulus devleti kurma iradesini beyan etmek için burjuvalaşmış paşaların, bazı aydınların ve Anadolu eşrafının temsilcilerinin Ankara'da toplandığı ve Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni oluşturdukları gündür. Bu Meclis'te Hıristiyanlar yoktur. Meclis Anadolu'da Hıristiyanlara karşı Türklerin ve Müslümanların hukukunu savunmak için kurulmuştur ve daha başında onlar dışlanmışlardır, yok sayılmışlardır.

23 Nisan 1920'de Meclis açılmıştır, ama bileşeni çok karışıktır. İçinde komünistinden, burjuvasından, ağasına, emperyalist, padişah, halife yanlısına, Türkten Kürtüne, Lazına, Çerkesine kadar her türden ve Müslüman halktan insan vardır. Tartışmalar keskindir. Değişik gruplar oluşmuştur. Bakanlar tek tek Meclis'te seçilmektedir. Şeklen demokratik bir hava esmektedir. Görünüşte Meclis'in ne yönde gelişeceği henüz belli değil gibidir. Ama Meclis'e hâkim olan Meclis'in Reisi Mustafa Kemal Paşa'dır. O ne istediğini bilmektedir: Mustafa Kemal İttihatçı liderlerin izinde yürümektedir. Hedefi Misak-ı Milli sınırları içinde Türklük ve Müslümanlık üzerinde bir Türk ulus devleti kurmaktır. Meclis bu devletin kuruluşunu sağlayacak organdır. Bu devlette Hıristiyanlara yer yoktur. Büyük ölçüde imha edilen Ermenilerden sonra sıra şimdi Rumlarda

ve İzmir'e giren Yunanlılardadır. Anadolu'nun bunlardan da "temizlenmesi" gerekmektedir. Meclis'in görevi bu "temizlik" işini yapmaktır. Ama bunu nasıl başaracağı, başarıp başaramayacağı ise ortadadır. "7 düvele" karşı savaşacak bir gücü henüz yoktur. Tam tersine Padişah ve İngilizler, Antant Devletleri Meclis'i tanımamaktadır. Padişah Mustafa Kemal'in çalışmalarını, Meclis'i "fitne ve fesat, Osmanlı Anayasası'na aykırı" olarak tanımlar, hakkında idam fermanı, Şeyhülislam da öldürülmesi için fetva çıkarır. Mustafa Kemal'in ise bunlara karşı koyacak gücü yoktur, konumu henüz çok zayıftır.

Meclis, komünistler ve Sovyetler

Ankara'da Meclis oluşmuştur, ama yaptırım gücü yoktur. Ordusu yoktur, maliyesi yok denecek kadar zayıftır. Halk fakir ve yoksuldur, savaşlardan bitkin ve yorgun düşmüştür. Yardım edecek tek güç Ankara'yı tanıyan tek devlet olan kuzeyde Rusya'da Ekim Devrimi ile doğmakta olan, işçi-köylü Sovyet iktidarıdır, Lenin'dir, komünistlerdir. Bu koşullarda Mustafa Kemal ilk aşamada komünistlerle işbirliği yapar. Yeni oluşacak devletin içeriği, karakteri üzerine tartışmalar vardır. Önde iki örnek durmaktadır. Batı Avrupa'daki gibi bir burjuva devleti mi, yoksa Sovyetler'deki gibi bir halk devleti mi kurulacak? Meclis'teki çoğunluk, Yeşil Ordu'da ve Anadolu'da esen hava Sovyetleri örnek almak yönündedir. Mustafa Kemal ve çevresi ise "kararsız"dır. Zorluklar onları Sovyetlere iterken, gönülleri Batıdan, İngilizlerden yanadır. Sovyet iktidarı demek halk için, geniş işçi ve köylü yığınları için demokrasi ve özgürlük demek, işçiye iş, köylüye toprak demektir. Batı yanlısı iktidar demek ise burjuva ve eşrafın, toprak ağalarının diktatörlüğü demek, halkın, işçi ve köylünün sömürülmesi, ülkenin yağmalaması demektir. Birincide halk iktidarda, ikincide Mustafa Kemal iktidardadır.

Birinci çizginin savunucusu Yeşil Ordu, Mustafa Suphi ve komünistlerdir. Komünistler 10 Eylül 1920'de Bakü'de toplanan 1. Kongrelerinde Türkiye Komünist Partisi TKP'yi kurmuşlar ve programlarına gelecekteki Türkiye Cumhuriyeti'ni, Müslüman, Hıristiyan ve diğer din ve inançlardan halkların, Türk, Kürt, Rum, Ermeni, Arap, Laz, Çerkes ve diğer Kafkas ve Balkan kökenli uluslardan insanların kendi iradeleriyle eşitlik, özgürlük, özerklik temelinde kuracakları şûralardan oluşacak demokratik, federatif cumhuriyet olarak saptamışlardır. Bu cumhuriyet Anadolu'yu sadece kendisine, Türkleşmiş ve Müslümanlaşmış Osmanlı artığı halka vatan yapmak isteyen İttihatçı ve Mustafa Kemal gibi burjuva paşaların ve eşrafın "modern" cumhuriyetine taban tabana zıttır. Ama içinde bulunduğu çaresizlik Mustafa Kemal'i bu dönem komünistlerin de içinde olduğu Yeşil Ordu ve Kuvâ-yı Milliye çeteleri ile Mustafa Suphi ve komünistlerle, Sovyetlerle işbirliği yapmaya zorlar. Ama aynı zamanda Batı'ya, İngilizlere yanaşmak için de sürekli bir fırsat kollar ve arar.

1920'nin sonunda Kızıl Ordu'nun Beyaz Ordu'yu yenip Kafkaslara dayanmasıyla dünyada güç dengeleri değişti. Emperyalist kapitalizm artık dünyaya tek başına egemen değildi. Dünyada birbirine zıt iki blok oluşuyordu; kapitalizm ve sosyalizm. Her blok kendine müttefik arıyordu. İngilizler için Sovyetlerin dibindeki Ankara'nın önemi birdenbire artmıştı. Hemen şimdiye kadar yok etmek istedikleri Ankara'daki Meclise, Mustafa Kemal'e yanaştılar, Londra'da yeni bir konferans topladılar, Mustafa Kemal'e Lozan'da sonuçlanan Batı yanlısı modern bir burjuva cumhuriyetini dikte etmeye başladılar. Mustafa Suphi'lerin katli, Çerkes Ethem'in imhası, Halk İştirakiyun Fırkası'nın kapatılması bu döneme rastlar. Ankara'da Mecliste tartışılan iki politik çizginin mücadelesi artık bitmişti. Bu mücadele Mustafa Kemal'in zaferiyle tamamlanmıştı. Londra'ya giderken Mustafa Kemal İngilizlere komünistlere karşı olduğunu ve onların üstesinden gelebileceğini ispatlamak istiyordu. Bunu başarmıştı. Komünistlerin akan ka-

nı üzerine Batı yanlısı burjuva diktatörlüğüne ilk adım atılmıştı. Artık şimdi Mustafa Kemal adım adım sadece Türleşmiş ve Müslümanlaşmış halklara vatan yapılacak Anadolu'da Türk ulus devletini kurmak için harekete geçebilirdi. Lozan bu devletin kuruluş ve doğuş belgesidir. Lozan'dan sonra ilan edilen Cumhuriyetle "ülkesi ve milletiyle bölünmez Türk Devleti"nin yaratılması hızlandırılmıştır.

Suphileri katleden Meclis artık antiemperyalist değildir

Londra Konferansı'na gidebilmek için 1921 yılının Ocak ayı içinde Yeşil Ordu'nun Kuvâ-yı Seyyaresi olan Çerkes Ethem'in imhası, Halk İştirakiyun Fırkası'nın kapatılması ve Salih Hacıoğlu, Tokat Mebusu Nazım Bey'in ve diğer mebus ve yöneticilerin tutuklanması, 28 Ocak gecesi Mustafa Suphilerin Karadeniz'de katledilmesiyle Meclis artık antiemperyalist, demokratik olma karakterini, işçi, ve köylülerin, emekçi halkın iktidarı, egemenliği olma niteliğini kaybetmiştir. Batının, emperyalistlerin yanında yer almaya başlamıştır. Londra Konferansı burada bir dönüm noktasıdır. Egemenlik artık halkın değil, burjuvazinin, eşrafın ve toprak ağalarınındır. Konumu itibarıyla doğmakta olan yeni Türkiye iki blok, kapitalizmle sosyalizm arasında tampon bir ülkedir. Yaşamak ve var olmak için bunlar arasında manevralar yapmak zorundadır. Yeri genel olarak Batının yanındadır, ama her sıkıştığında Sovyetlere yaklaşır. Bugün de görülen bu siyaset Meclis'in kuruluş mayasından gelmektedir.

Kuvâ-yı Seyyare ve Çerkes Ethem

Bugünkü sınırlar içinde bir Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulması Sovyet iktidarının zaferi, iki kutuplu dünyanın oluşmasıyla mümkün olmuştur. Ekim Devrimi zafere ulaşmasaydı İngilizlerin Sevr Antlaşması'ndan vazgeçme, Ankara'yı tanıma diye bir niyetleri yoktu. Kızıl Ordu'nun zaferi, Beyaz Ordu'nun yenilgisi her şeyi değiştirdi. Ankara'ya manevra alanı sağladı. Ekim Devrimi'nden sonra Sovyetler Çarlık rejiminin Türkiye'nin parçalanmasını ön gören anlaşmaları yırtıp atarken, Türkiye'nin bağımsızlığını, Türk olan yerlerin Türk devletine katılmasını kabul ettiğini, ama "Ermenistan, Kürdistan, Lazistan ve Batum bölgesinde, Doğu Trakya'da referandum" yapılmasını ve bu halkların kararlarına saygı duyulmasını istiyordu. Lozan'a giderken daha Londra Konferansında Sevr'den vazgeçen İngilizler, kendilerine yanaşan Mustafa Kemal'e modern bir Türk devleti kurması için tüm Anadolu'yu, Ermenistan ve Kürdistan'ı verdiler. Böylece Mustafa Kemal Sovyetlerin referandum taleplerinden de kurtulmuş oldu. Batı Anadolu'da Yunanlıların yenilmesi ve Lozan'la birlikte Türklük yeni bir boyut kazandı. Artık Anadolu'nun Türklerin ve Müslümanların vatanı olma siyasetinden şimdi Anadolu'nun sadece Türklere vatan yapılması siyasetine geçilebilirdi. Gelişmeler Anadolu'da bir Türk ulus devletinin oluşmasının iki aşamadan geçtiğini göstermektedir. İttihat-Terakki aşaması ve Kemalist aşama. İttihat-Terakki aşamasının özü Türk ve Müslüman halkların birlikte Anadolu'da Hıristiyanları, özellikle Ermenileri kırmak, yok etmektir, Kemalist aşamanın özü ise mübadele ile Anadolu'yu Rumlardan "arındırmak" ve Cumhuriyet'le birlikte Türk olmayan Müslüman halkları, özellikle Kürtleri asimile etmek veya kırımdan geçirmek ve Türk ulus devletini kurmaktır.

İttihat ve Terakki aşaması Ermeni soykırımı

Çökmekte olan Osmanlı İmparatorluğu'nun burjuvalaşmış, Türkleşmiş, Müslümanlaşmış milliyetçiliği kabarmaya başla-

mış aydın ve paşaları, Osmanlı Devleti'ne sonunda toprak olarak Anadolu'nun kalacağını gördüler ve Anadolu'nun Türk ve Müslüman halklara vatan yapmak için Hıristiyanlardan arındırılması gerektiğini saptadılar. Bu mücadeleye daha Sultan Abdülhamit döneminde çoğunluğu Kürtlerden oluşan Hamidiye Alayları ile başladılar. Anadolu'nun doğusunda Kürdistan ve Ermenistan'da yaşayan Ermenilere ve Hıristiyan halklara karşı katliamlara giriştiler, onların malları ve varlıklarını yağmaladılar. Bu katliamlar aynı zamanda İttihat ve Terakkicilerin gelecekte yapacakları barbarlıkların, soykırımların habercisiydi. İttihat ve Terakkiciler Osmanlı'da iktidarı ele geçirir geçirmez Anadolu'yu Türklere ve Müslümanlara vatan yapmak ve Hıristiyanlardan "arındırmak" için harekete geçtiler. Bu "işe" 24 Nisan 1915'te Ermenileri katletmekle başladılar.

İttihat ve Terakkici katiller

24 Nisan 1915 Osmanlı Devleti'ni yöneten İttihat ve Terakkici katillerin, İstanbul'da 250 Ermeni aydınını toplatıp, yok edilmek üzere Ankara'ya, İç Anadolu'ya sürerek Anadolu'dan Ermenileri "temizlemek" için harekete geçtikleri gündür. Bu tarihten sonra 1 milyondan fazla Ermeni Suriye çöllerine "Tehcir" edilmek üzere toplatıldı. Hem toplama, hem tehcir sırasında erkek, kadın, çocuk, genç, yaşlı demeden yarım milyonla 1,5 milyon arasında Ermeni katledildi. Yüzlerce kilometrelik yollarda açlıktan ve susuzluktan ölüme terk edildi veya gaddarca öldürüldü. Mallarına, varlıklarına el koyuldu. Kurtulabilenler Avrupa'ya, ABD'ye, Latin Amerika'ya kaçtı. Kaçamayanlar zorla Müslümanlaştırıldı ve Türkleştirildi. Bugün İç Karadeniz'in, Maraş'ın, Elazığ'ın birçok köyleri böyle Müslümanlaşmış ve Türkleşmiş Ermenilerle doludur. Yaşananlar bir halkın yok oluşu, bir insanlık dramıydı. İnsanlıkla bağdaşmayan bir barbarlıktı. Ermeni halkına çektirilen acılar tarif edilemez ölçüde büyüktür. Bu katliam, 20. Yüzyılın en büyük soykırımlarından biridir. 24 Nisan Türkiye tarihinde utanç verici kara bir gündür. 23 Nisan'da Türklerin kutladıkları ulusal egemenliğin altında 24 Nisan gibi böylesine kanlı bir geçmiş, bir soykırım vardır. 23 Nisan'ı kutlarken halkımızın 24 Nisanı da anması, bu soykırımla yüzleşmesi, Ermeni halkında özür dilemesi gerekmektedir. Bu yapılmazsa demokrasiye kavuşamaz, Erdoğan gibi diktatörlerden kurtulmaz.

24 Nisan 1915 yalnız Ermeni halkına değil, Anadolu'daki diğer Hıristiyan halklara: Pontus Rumlarına, Asurilere, Süryanilere ve Keldanilere, Ezidilere karşı işlenen büyük felaketin, katliamın, soykırımın da hız kazandığı bir tarihtir. Birinci Dünya Savaşı'nı fırsat bilen İttihatçılar bu dönemde Anadolu'nun Doğusunu, Ermenistan ve Kürdistan'ı büyük ölçüde Ermenilerden ve diğer Hıristiyanlardan arındırdılar. 1920 Sevr Anlaşması'nda buralarda Ermenistan ve Kürdistan devletleri öngörülmüş olsa da, Ekim Devrimi'nden sonra değişen yeni dünyada İngilizler buraları, Batı Ermenistan'ı ve Kuzey Kürdistan'ı Ankara'daki yeni Türk devletinin egemenliğine bıraktılar. Böylece Ermeni soykırımı üzerine bir şal örtülmüş, unutulmaya veya çarpıtılmaya terk edilmiş oldu. Bundan sonra mazlum olan Türkler zalim olan Ermeniler yapılmaya başlandı. Bu süreç "İstiklal Sava-

şı"nın kazanılmasıyla resmi tarih olarak ortaya kondu, gerçekler ters yüz edildi.

Mübadele ve Anadolu'nun Rumlardan temizlenmesi

İngilizler, 1921'in başında komünistlerle olan işbirliğini sonlandıran Mustafa Kemal'e Doğu Anadolu'da Ermenistan ve Kürdistan'ı bıraktığı gibi Batı Anadolu'yu daha bırakamıyordu. Çünkü Batı Anadolu'da kendisinin de desteklediği Ankara'ya doğru ilerleyen Yunan Ordusu bulunmaktadır. Ordunun çıkması için yenilmesi gerekmektedir. İngilizler Yunanlılara desteği durdururlar ve Mustafa Kemal'e de *"Yunan Ordusunu yen, Batı Anadolu'yu al"*, derler. Ama ne ile? Mustafa Kemal asker alma yetkisini almıştır, ama askeri donatacak malzeme, silah ve mühimmat yoktur, elbise, araç-gereç yoktur. Yokluk içinde kazanılan Sakarya "zaferi" Yunanlıları atmaya yetmez. Daha büyük bir "zafer" gerekmektedir. Bunun için büyük bir para, mal ve silah yardımına ihtiyacı vardır. Mustafa Kemal'e yine Sovyetlere gitmekten başka çare kalmaz. Sovyetler de güney sınırında tamamen İngilizlerin kontrolünde bir devlet olmasını istemez. Ankara'da "dost" bir Türk Devleti'nin olması genç Sovyet Devleti'nin de yararınadır. Sovyetler Ankara'ya yardım elini uzatır. Bu yardımlarla Mustafa Kemal 30 Ağustos 1922'de Büyük Zafer'i kazanır, Yunan Ordusu Anadolu'yu terk eder. Lozan'da barış görüşmeleri başlar.

Mübadele=Zorunlu Göç

Uzun yıllar Balkanlar'da süren savaşlar ve son 1919-1922 Türk-Yunan savaşı sonunda Avrupalılar, özellikle İngilizler Batı Anadolu'da ve Balkanlar'da Hıristiyan halklarla Müslüman halkların birarada yaşayamayacaklarını görürler. Ankara'da Batı Anadolu'daki Rumların ne olacağını düşünmektedir. İngilizler Lozan görüşmeleri sırasında Anadolu'daki Ortodoks Rumların Balkanlar'daki Müslüman halkla değiş-tokuşunu, mübadelesini önerirler. 30 Ocak 1923'de TBMM Hükümeti ile Yunanistan Hükümeti arasındaki anlaşma gereğince Anadolu'dan 1 milyon 200 bin Ortodoks Hıristiyan Rumlar, Karamanlı Türk Ortodokslar ve Ermenilerle, Yunanistan'dan, Balkanlar'dan 500 bin Türk veya Müslümanlaşmış, Türkleşmiş Pomaklar, Ulahlar, Arnavutlar mübadele edilir. "Kavga" olmasa da bu zorunlu göç topraklarından koparılan bu insanlarda büyük acılara sebep olur ve hem Türk hem Yunan ekonomisinde 20 yıl süren bir krize neden olur.

Mübadele ile Anadolu'nun Türkleştirilmesi ve Müslümanlaştırılması büyük ölçüde tamamlanmıştır. Kalanlar asimile edilmiştir. Bugün Doğu Karadeniz bölgesinde Laz denen halkın büyük bir kısmı göçmeyip kalan Pontus Rumlarıdır veya "Tehcir"den kurtulan Ermenilerin bazılarıdır. Bunlara Laz demek Türk devletinin bir asimilasyon, onlara kimliklerini inkâr ettirme, Rum'dan, Ermeni'den önce Laz, sonra Türk yapma politikasıdır. 1920'li yıllarda bu zulmü gerçekleştiren, Suphileri de katleden, Atatürk'ün sağ kolu Topal Osman'dır. Lazlar Doğu Karadeniz kıyısında Kafkas kökenli başka bir halktır. Onlar da asimile edilip Türkleştirilmiştir. Meclis ve Cumhuriyet bu Türkleştirme anlayışı, imha ve inkârı üzerine yükselmiştir. 23 Nisan'da kutlanan Yunanlılara karşı kazanılan zaferdir. Bu zafer emperyalistlere, "7 düvele karşı zafer" diye

çarpıtılır, gerçeklerin ve acıların üstü örtülür. 23 Nisan 2020'de yüzüncü yılı kutlanan TBMM acılarla, inkâr ve imhalarla dolu tarihiyle yüzleşebilmelidir. Yeni bir tarih anlayış ve yaklaşımı geliştirmelidir. İşte o zaman Türkiye Büyük Millet Meclisi büyüyecektir. Aksi takdirde Meclis, tek adam rejimi, ”saray” yönetimi altında önemini daha da kaybedecek, “saray”ın oyuncağı olacaktır.

TC tarihinde köklü bir dönüşüm: 1924 Teşkîlât-ı Esâsîye Kanunu

Cumhuriyetin kurulmasıyla soykırım bitmemiştir. Şimdi sırada Anadolu'daki Türk olmayan Müslüman halkları asimile etme, Türkleştirme vardır. Hıristiyanlar “temizlenirken” Türkler ve başta Kürtler olmak üzere diğer Müslüman halklar eşit görülür, onlara özerklik tanınır. Lozan'la birlikte artık bu “ittifak” bitmiştir. Önde duran aşama Müslüman halkların Türkleştirilmesi aşamasıdır. Müslümanlık yalnız bunların Türkleşmesini kolaylaştıracak bir “harç”tır. Bu siyasetin ifadesi de Türk-İslam Sentezi'dir. Bu gelişmeler yeni bir Anayasa gerektirir. Cumhuriyet'le birlikte 1921 Anayasası koşulları sona ermiş, Kürtlere ve Müslüman halklara ön görülen özerklik ve şûralar anlayışına gerek kalmamıştı. Yeni anayasa yeni koşullarda Türk ulus devletini yaratma anayasası olmalıydı. Bu nedenle yeni yapılan 1924 Teşkîlât-ı Esâsîye Kanunu'na, Anayasa'ya 1921 Teşkîlât-ı Esâsîye Kanunu'ndaki özerklik maddeleri alınmaz. Bu birlikte istiklali kazanan ve Cumhuriyeti kuran başta Kürtler olmak üzere Müslüman halklara sırf özerklik değil, hiçbir haklarının, dillerinin ve kültürlerinin tanınmayacağı demekti. Yeni Anayasada devletin dili Türkçe idi, diğer halkların dili inkâr ediliyordu. 1921 Anayasası'ndaki Sovyetlerden esinlenen şûralar temelinde halkçı, demokratik yerel özerklik modeli yerine 1924 Anayasası'nda Türklüğü temel alan ülkesi ve milletiyle bölünmez, merkeziyetçi ve vesayetçi devlet anlayışı gelmiştir. Artık Anadolu'daki Müslüman halkları Türkleştirme, asimile etme mücadelesi başlayabilirdi.

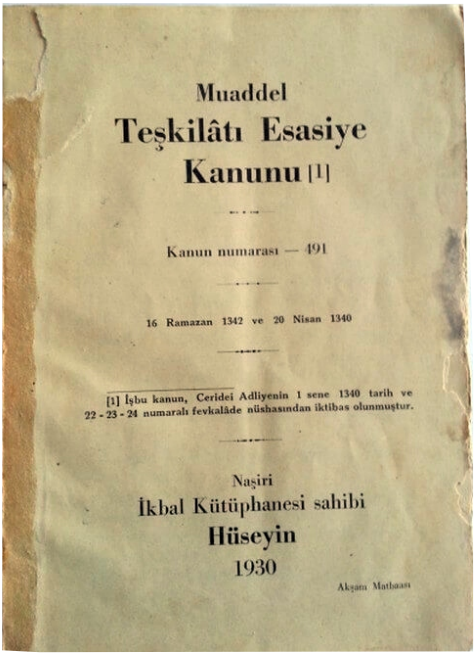
Muaddel
Teşkilâtı Esasiye
Kanunu [1]

Kanun numarası — 491

16 Ramazan 1342 ve 20 Nisan 1340

[1] İşbu kanun, Ceridei Adliyenin 1 sene 1340 tarih ve 22 - 23 - 24 numaralı fevkalâde nüshasından iktibas olunmuştur.

Naşiri
İkbal Kütüphanesi sahibi
Hüseyin
1930
Akşam Matbaası

Türkiye 1921 Anayasası'ndan 1924 Anayasası'na geçerken büyük bir kırılma, büyük bir değişim yaşadı. Bu değişim ve kırılma bugün karşı karşıya olduğumuz sorunların: Kürt sorununun, İslam sorununun temel nedenidir.

Göreceli daha küçük olan Çerkes ve Lazlar gibi Kafkas halkları baskı ve zulme dayanamayıp asimile olmak zorunda kalmışlardır. Daha büyük bir çoğunluk olan ve tarihten gelen bir direnme geleneği bulunan Kürt halkı ise Türkleşmeye, asimilasyona karşı çıkmış, kabul etmemiştir. Türk devletine karşı isyan etmiştir. Cumhuriyet tarihinde başta Koçgiri, Şeyh Said, Ağrı, Dersim isyanları olmak üzere Kürtler 29 kez isyan etmiştir. Bu isyanlar kanla bastırılmış, başta Dersim olmak üzere bu isyanlar bastırılırken birer katliam yapılmış, yine soykırım suçu işlenmiştir. Son 29. isyan bugün Öcalan ve PKK önderliğindeki hâlâ devam eden isyandır. Bu isyanı bastırabilmek için Kürt halkına karşı yine katliamlar ve soykırım suçları işlenmektedir. Faşist, otori-

ter tek adam rejiminin başı Erdoğan'ın ağzından düşürmediği *"tek millet, tek devlet, tek bayrak, tek dil, tek din"* söylemi bu İttihatçı ve Kemalist soykırım politikasının tam ifadesidir. Kürt halkı kendi özgürlüğünü ve bağımsızlığını istiyor, eşitlik, özgürlük, özerklik temelinde demokratik bir Türkiye gerçekleşirse Türklerle ve diğer Türkiye halklarıyla barış içinde birlikte yaşamak istiyor. Ama Türk devletini yönetenler böyle demokratik bir Türkiye'yi kabul etmiyorlar.

Günümüzde faşist AKP-MHP iktidarına Erdoğan'ın tek adam Rejimi Kürtlere karşı asimilasyonu hızlandırmakta, bunun için Rojova'da, Başur'da ve Bakur'da kan dökmekte, katliamlar yapmaktadır. Tarihteki soykırımları, asimilasyonları inkâr etmekte, yalnız Türklük değil, Türklüğün ve Müslümanlığın birlikte vurgulandığı İslamlaştırılmış, Osmanlılaştırılmış yeni bir Türk devleti oluşturma yolunda hızla ilerlemektedir. Başarırsa bu da Türkiye tarihinde yeni bir kırılma olacaktır. Bunu başarmak için Kürtleri hedef tahtasına koymakta, Osmanlı yayılmacılığı anlayışıyla Ortadoğu'daki diğer halklara, Suriye ve Libya'ya saldırmakta, bu politikayla iktidarda kalmaya çalışmaktadır. Bu gidişi durdurmanın, faşist Erdoğan rejiminden kurtulmanın yolu Cumhuriyet'in temelindeki inkâr, imha, soykırım politikalarına karşı mücadele etmek ve onun yerine halkların özgürlüğüne ve Türkiye'nin demokratikleşmesine dayalı politikaları savunmaktır, tarihle yüzleşmektir. Tarihle yüzleşmeyi göze almadan özgür ve demokratik Türkiye yalnız bir hayaldir.

Türkiye tarihi ile yüzleşmekten korkmamalıdır

Anadolu'yu Türklere ve Müslümanlara vatan yapmak için önce başta Ermeniler olmak üzere Anadolu'nun kadim Hıristiyan halklarını süren, katleden, soykırıma uğratan Osmanlı Devleti'nin milliyetçi-Turancı İttihat ve Terakki yöneticileri olsa da, tüm Türkler bu soykırımdan sorumludur, sustukları, inkâr ettikleri sürece işlenen suça ortaktır, çünkü bu cinayetleri İttihat ve Terakki yöneticileri Türkler adına, Anadolu'yu Türklere ve Müslümanlara vatan yapma adına işlemişlerdir. Kıyılan veya mübadele edilen Hıristiyan halkların toprakları, mal ve mülkleriyle zenginleşen, burjuvalaşan paşalar ve eşraf ulus-devlet anlayışı üzerinde bugünkü Türkiye Cumhuriyeti'ni kurmuşlardır.

Cumhuriyet'te Çerkes ve Lazlara, diğer Müslüman halklara karşı uygulanan zorla asimilasyondan ve Kürtlere karşı özellikle Dersim'de işlenen katliam ve soykırımdan, her Kürt İsyanından sonraki sürgün ve katliamlardan iktidardaki Mustafa Kemal ve çevresi sorumlu olsa da, tüm Türkler bu cinayetlerden sorumludur, sustukları sürece işlenen suça ortaktır. Günümüzde Kürtlere ve PKK, YPG/YPJ'ye karşı işlenen saldırı ve katliamlardan Erdoğan sorumlu olsa da, işlenen bu cinayetlere karşı çıkmayan tüm Türkler sorumludur ve suça ortaktır. Türk aydınlarının önünde tarihle yüzleşme görevi dur-

maktadır.

Bugün ve Cumhuriyet tarihi boyunca egemenler tarihle yüzleşmeyi yasakladılar, 24 Nisan'ı, Dersim'i inkâr etmeye, unutturmaya, unutturamadıkları zaman da çarpıtmaya çalıştılar. Gerçekleri tersyüz ettiler. Mağdur olanın, katliama uğrayanın Ermeniler ve Hıristiyan ve diğer halkların değil Türkler ve Müslüman halklar olduğunu utanmadan ispatlamaya kalktılar. Onlara göre saldıran, zulüm eden Türkler değil Ermenilerdi. Bugün de zulüm eden, saldıran Türkler değil Kürtlerdir, PKK'dır, YPG/YPJ'dir. Halkın büyük bir çoğunluğunu da buna inandırmayı başardılar. Erdoğan bu inkâr ve imha, politikasını yürütenlerin başıdır.

Ama gerçeğin üstü örtülememektedir. Soykırımla yüzleşmek kendini dayatmaktadır. Kimse *"bunlar tarihte geçmiş olaylardır"* diye kendisini dışlayamaz, aklayamaz. Aradan Ermeni katliamıyla 105, Dersim katliamıyla 83 yıl geçse de yapılan bu soykırımlarda her Türkün sorumluluğu vardır. Olaylarla hesaplaşmamak, yüzleşmemek, yüzleşmeyi önlemek, hele inkâr ve örtbas etmeye kalkmak suçtur, suça ortak olmaktır. Türkiye soykırımı inkâr ettikçe daha çok batmakta, uluslararası alanda daha çok izole olmaktadır.

Eğer Türkiye zamanında 24 Nisan Ermeni soykırımıyla yüzleşseydi, 1937/38 Dersim soykırımı ve Kürt isyanları olmazdı. 60'lı,70'li yıllarda her ikisiyle de yüzleşebilseydi bugün Kürt sorunu diye bir sorunla karşı karşıya kalmazdı. Erdoğan gibi faşizan, Osmanlı yayılmacısı, Sünni Müslüman bir diktatöre teslim olmaz, Kürtlerle, komşularla savaş durumu yaşamazdı, Ortadoğu batağına saplanıp kalmazdı. Kürt sorununda barışçıl bir çözüm ancak kendi tarihiyle, soykırımlarla yüzleşerek mümkündür.

Bugün Türkiye bu soykırımcı anlayışla daha fazla gidemez. Soykırım anlayışı üzerine kurulan Cumhuriyet miadını doldurmuştur. Türkiye'nin tüm halkların içinde eşit, özgür, özerk, barışçıl olarak yaşayabileceği demokratik bir cumhuriyete ihtiyacı vardır. Bu cumhuriyet tarihle yüzleşmeden gerçekleşmez.

Türkiye tarihle yüzleşmekten korkan, çekinen bir ülke oldu. Oysa yüzleşmek kurtuluştur, özgürleşmedir, acı verilen halklardan özür dileyip acılarını paylaşıp barışmaktır, Bunu yapabilen halkın kendine güveni gelir, uluslararası alanda saygınlığı artar. Alman halkı II. Dünya savaşında Hitler faşizminin Yahudi ve diğer halklara yaptığı soykırımdan dolayı sorumluluğu üslendi, Yahudilerden ve diğer halklardan özür diledi, küçülmedi, büyüdü. Türkiye de 24 Nisan 1915'de işlenen katliamlar ve soykırımdan dolayı Ermeni halkından ve diğer halklardan, Dersim katliamı nedeniyle Kürt halkından özür dileyebilir, dost ve barış elini uzatabilir. Bu el havada kalmayacaktır. Türkiye daha da büyüyecektir, sayılacaktır.

Türkiye'nin demokratikleşmesi ve özgürleşmesi Ermeni ve diğer haklara karşı işlediği soykırımlarla yüzleşmekten geçmektedir. Ermenilere ve Kürlere ve diğer halklara karşı işlenen soykırımlar itham edilmeli, bu halklardan özür dilenmeli, onlarla acıları paylaşılmalıdır. Hem ülke içinde, hem ülke dışında komşularımızla barış, dostluk ve dayanışma içinde birlikte yaşamanın yolu böyle açılır. Yalnız 23 Nisan kutlanır, 24 Nisan Ermeni, 4 Mayıs Dersim soykırımları anılmazsa dostluk ve barış yolu açılmaz. Bugün bu yolu açmak, Hristiyan, Müslüman, Alevi, Ezidi ve diğer inanç ve kültürlerden, Türk, Kürt, Ermeni, Rum ve diğer uluslardan halkların eşit, özgür, özerk barış içinde birlikte yaşayacakları demokratik Türkiye'yi kurmaktan geçmektedir.